

๑

ร.ต.อ.หญิง มัลลิกา ใจหาญ

เสียงถอนใจดังขึ้นเบาๆ ก่อนรอยยิ้มเปี่ยมสุขจะปรากฏบนริมฝีปากบางสวย มัลลิกาเอนหลังพิงพนัก หลับตาลงอย่างเกียจคร้านในวันว่างเช่นนี้จะมีอะไรดีไปกว่าการได้นั่งจิบเครื่องดื่มรสเลิศท่ามกลางบรรยากาศแสนสบายที่อบอวลด้วยกลิ่นกาแฟหอมกรุ่น

“เค้ามาแล้วค่ะ”

เสียงใสของพนักงานเสิร์ฟดังให้คนที่กำลังผ่อนคลายอย่างที่สุดลืมตาขึ้นมอง เธอส่งยิ้มไปพร้อมกับคำขอบคุณ แต่แทนที่พนักงานสาวจะจากไปหลังจากทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จ เจ้าหล่อนกลับมองเธออย่างรือรือ จนเธอต้องเอ่ยปากถามเพื่อคลายความสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

พนักงานสาวบิตมือไปมา ก่อนยิ้มให้เธออย่างขัดเขิน

“กาแฟอร่อยไหมคะ”

มัลลิการ้องอ้อในใจ ที่ไม่ยอมไปเพราะอยากคุยกับเธอนี่เอง

“อร่อยมากจ๊ะ”

“วันนี้พี่ไม่ทำงานหรอกค่ะ”

“ไม่จ๊ะ วันนี้วันหยุดของพี่”

“ดีจังเลย เย็นนี้หนูว่างพอดี เราไป...”

“ลูกค้าเรียกแล้ว ไม่รีบไปรับออเดอร์ ระวังคุณช่อม่วงตุนะ” เธอรีบตัดบทก่อนอีกฝ่ายจะพูดจบ

พนักงานสาวหันไปมองนายจ้าง ทำหน้าเบือนิดหนึ่ง แล้วหันมาพูดกับเธอ

“หนูไปทำงานก่อน ถ้าพี่เปลี่ยนใจ บอกหนูนะค่ะ”

“จ๊ะ” เธอพยักหน้าพร้อมกับยิ้มหวาน คำว่าเปลี่ยนใจไม่มีในสมอง แต่ไม่อยากหักห้ามพรวดด้วยเขา จึงเอออโไปอย่างนั้นเอง

“หนูจะรอนะค่ะ” พนักงานสาวทิ้งสายตาให้เธออย่างมีจริต แล้วเดินกลับไปทำงานของตัวเอง

มัลลิกาสายหน้าอย่างอ่อนใจ วันว่างที่ไม่ต้องไปทำงาน เธอชอบมานั่งเฝ้ายาม กินของอร่อยที่ร้านกาแฟของเพื่อนสนิท แต่แทบทุกครั้งจะมีคนมาทำลายความสงบของเธอเป็นระยะ อย่างเช่นตอนนี้ ความสงบของเธอถูกทำลายอีกแล้ว

“พี่คะ”

เสียงใส่ร้องเรียกจากด้านหลัง ก่อนเจ้าของเสียงจะพาร่างอวบอ้วนมายืนตรงหน้าเธอ คนถูกเรียกเงยหน้ามอง อยากจะถอนใจดังๆ แต่มีมารยาทมากพอ จึงทำแค่ยิ้มทักทายเจ้าหล่อน

“มีอะไรจ๊ะ”

“ขอพิมพ์นี้ด้วยคนนะคะ” สาวน้อยยิ้มหวานพลาบปรายตาไปยังเก้าอี้ว่างตรงข้ามเธอ

มัลลิกามองไปรอบๆ ร้านกาแฟของช่อม่วงดัดแปลงมาจากตึกแถวขนาดสองคูหา ด้านหน้ากระจกกระจกลดแล้ว มองออกไปเห็นสวนกระถางขนาดย่อม เลยสวนออกไปเป็นบาทวิถีที่มีผู้คนเดินอยู่บางตา

ภายในร้านตกแต่งอย่างเรียบง่ายด้วยสีขาวและสีม่วงอ่อนซึ่งเป็นสีโปรดของเจ้าของร้าน ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสามโมง โต๊ะในร้านจึงว่างเป็นส่วนใหญ่ แต่ถ้าอีกฝ่ายอยากนั่ง เธอก็ไม่ขัดศรัทธา

“เชิญจ๊ะ”

“ขอบคุณค่ะ” สาวน้อยทรุดตัวลงนั่งทันที แล้วชวนเธอคุยอย่างกระตือรือร้น “พิมพ์เห็นพี่มานั่งที่นี่เป็นประจำ อยากเข้ามาทัก แต่ก็กลัว เพราะกลัวว่าพี่จะรำคาญ”

“ทักได้ พี่ไม่ใช่คนชั่วร้ายหรอก” มัลลิกาเอ่ยอย่างใจดีพลางยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ

“พี่เหงะเลย พิมพ์ขอเบอร์พี่ได้ไหมคะ”

“พี่ไม่สะดวกกับโทรศัพท์จ๊ะ”

เธอวางแก้วกาแฟลงบนจานรอง เหตุการณ์เดิมๆ กลับมาอีกแล้ว ชวนคุยแล้วตะล่อมจีบเธอ ถ้าเปลี่ยนจากสาววัยก่าดัด เป็นหนุ่มวัยทำงาน หรือเพิ่งจบการศึกษา เธอจะไม่ละหทัยแบบนี้เลย

“น่าเสียดายจัง พี่มีแฟนไหมคะ”

“พี่ไม่สะดวกใช้อินเทอร์เน็ตจ๊ะ”

“ทำยังไงดีล่ะ” สาวน้อยขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด ก่อนจะเปิดกระเป๋าสะพาย หยิบกระดาษกับปากกามาเขียนเบอร์โทรศัพท์ส่งให้เธอ “นี่เบอร์พิมพ์นะค่ะ พิมพ์ชอบพี่ค่ะ”

“พี่ไม่สะดวกจ๊ะ พี่ชอบผู้ชาย”

การปฏิเสธตรงๆ ของเธอทำให้สาวน้อยเสียใจทันที หล่อนลุกขึ้นยืนแล้วเดินหน้าตั้งจากไป มัลลิกาส่ายหน้าอย่างอ่อนใจเป็นรอบที่สองของวัน เด็กสาวพวกนี้เห็นเธอเป็นอะไร ชอบมาขายขนมจีบ พอเธอไม่เล่นด้วยก็โกรธ ไม่เข้าใจเลยจริงๆ

“โล่งๆ คำนึกอีกแล้วนะแก”

เสียงต่อว่าอย่างไม่จริงจังของเพื่อนรักดังขึ้นจากด้านหลัง ก่อนซ่อมมวง

เจ้าของร้านกาแฟ ‘Violet Café’ จะเดินมานั่งแทนที่สาวน้อยซึ่งเพิ่งสะบัดกันจากไป

“ฉันเปล่าละ ฉันอยู่ของฉันเฉยๆ เขามาเองแล้วก็ไปเอง แกจะมาโทษฉันได้อย่างไร”

“ไม่ใช่โทษแกแล้วจะโทษใคร แทนที่แกจะเอออออกับน้องเขาหน่อย เขาจะได้นั่งกินกาแฟต่อสักแก้วสองแก้ว แต่นี่ดันไปบอกเขาโต้งๆ ว่าชอบผู้ชาย เสียรายได้ฉันหมด”

“ยายงก ขยายเพื่อนกินก็เอานะ”

“ไม่ได้งกเว้ย แคร่รู้จักคุณค่าของเงิน”

“เหอ...” เธอлакเสียงยาวบอกให้รู้ว่าไม่เชื่อเลยสักนิด จึงได้ค่อนจากเพื่อนรักมาแบบเต็มๆ

“ฉันถามแกจริงๆ เอะ มีผู้หญิงมาจีบทุกวันไม่ห้วนไหวบ้างหรือไง”

“ห้วนไหวบ้างอะไร รำคาญจะตายไป ฉันไม่เข้าใจจริงๆ แม้ผู้หญิงพวกนั้นคิดยังไงถึงได้มาชอบฉัน” เธอถามอย่างหัวเสีย ก่อนจะยิงเสียงหนักขึ้นไปอีกเมื่อได้ยินคำตอบจากผู้เป็นเพื่อน

“คิดว่าแกเป็นทอมนะสิ”

“ทอมบ้านแกสิ ฉันออกจะสวยหวาน”

มัลลิกาหันไปมองเงาสะท้อนบนผนังกระจก หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีน มีดวงหน้ารูปไข่สีน้ำผึ้ง จมูกโด่งรับแบบคนไม่ยอมใคร ดวงตาดำลึบส่องประกายชุกชุน ล้อมกรอบด้วยขนตาหนาแต่ไม่ถอน เพราะเจ้าของไม่เคยจัดแต่งอย่างทีส่าวๆ หวีไปชอบทำ คิ้วเรียวยาวได้รูปสวยทั้งที่ไม่เคยกันมาก่อน ริมฝีปากบางแดงระเรื่อ แม้จะไม่สวยหวานอย่างที่บอกเพื่อนรัก แต่มองยังไงก็ไม่เหมือนทอมเลยสักนิด หรือว่าจะเป็นเพราะทรงผม ถ้าไว้ผมยาวแทนผมซอยสั้นเสมอต้นคอจะดูเป็นผู้หญิงมากขึ้นไหมนะ

“หน้าอย่างแกนี่นะสวยหวาน ขาวาวตัวสูงเกินมาตรฐานหญิงไทย

ท่าทางกระโดดกระเดกเหมือนม้าติดกะโหลก พุดจามิงวาพาโว้ย ไม่มี
 ความเป็นผู้หญิงสักกระพี้กรีน มองมุมไหนก็ทอมซัดๆ”

ซ่อม่วงจบคำวิจารณ์ของตนด้วยเสียงหัวเราะดังลั่น จนเธอนึกอยาก
 จะยกเท้ายันเพื่อนรักสักโครม แต่ก่อนจะได้ทำอย่างใจต้องการ สายตา
 พลันเลื้อยไปเห็นผู้ชายคนหนึ่งถือปิ่นวิ้งผ่านหน้าร้านไป โดยมีตำรวจ
 สามนายวิ่งไล่กวต้อย่างกระชั้นชิด ก่อนชายคนนั้นจะจับหญิงท้องแก่ที่เดิน
 สวมมาเป็นตัวประกัน

“จับหายแล้ว” มัลลิกาอุทานเสียงดังอย่างลึมตัว

“อะไรมะลิ”

“ดูข้างนอกโน่น” เธอจับศีรษะเพื่อนรักหมุนไปดูเหตุการณ์ ก่อนจะ
 วิ่งออกจากร้านตรงไปหาตำรวจนายหนึ่ง

“เกิดอะไรขึ้นจ๋า”

“หลบไปนั่งหนุ อย่ามาขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ”

มัลลิกาถอนหายใจเฮือกใหญ่ เข้าใจนะว่าตัวเองหน้าอ่อน แต่ตอนนี
 ไม่ใช่เวลามาปลื้ม เธอต้องช่วยตัวประกันก่อน

“นี่จ๋า” เธอส่งบัตรประจำตัวให้ตำรวจนายนั้น เขารีบไปดูด้วยท่าทาง
 รำคาญ ก่อนจะเบิกตากว้างอย่างประหลาดใจ

“ร้อยตำรวจเอกหญิง มัลลิกา ใจหาญ”

“ยินดีที่ได้รู้จักจ๋า” เธอหยิบบัตรประจำตัวคืนมาแล้วมองเขาอย่าง
 รอคอย

นายตำรวจวัยกลางคนกะพริบตาปริบๆ สามสี่ครั้ง ก่อนจะรู้ตัวว่า
 ต้องทำยังไง เมื่อพบคนที่มียศสูงกว่า

“ขอโทษครับผู้กอง” เขายกมือตะเบ๊ะด้วยท่าทางแข็งขัน

“ตามสบายจ๋า” เธอโบกมือแล้วถามเข้าเรื่อง “เกิดอะไรขึ้นน้าเธอ
 หมอนี่ไปทำอะไรมา”

“ปล้นร้านทองแล้วจับคนท้องเป็นตัวประกันครับ”

“เรียกกำลังเสริม เรียกรถพยาบาล กันคนไม่เกี่ยวข้องออกไปให้หมด
 เดี่ยวทางนี้ฉันจัดการเอง” มัลลิกาสั่งความแล้วเดินเข้าไปหาคนร้าย เขาเป็น
 ชายหนุ่มอายุประมาณยี่สิบห้าถึงสามสิบปี รูปร่างผอมสูง ท่าทางหลุกหลิก
 ส่วนตัวประกันเป็นหญิงท้องแก่ที่ใกล้จะเป็นลมอยู่รอมร่อ

“อย่าเข้ามา ถอยออกไปนะ” คนร้ายขู่มือใส่เธอทันที

“ใจเย็นๆ ใจน้อง ค่อยๆ พุด ค่อยๆ จากันดีกว่า ปล่อยคนท้อง
 ก่อนเถอะ” เธอเจรจากับเขาพลางส่งสัญญาณมือให้ตำรวจนายอื่นถอยไป
 คุมเชิงด้านหลัง

“มึงเป็นใคร อย่ามาเลือก”

“พี่เป็นตำรวจ น้องต้องการอะไร บอกพี่มาเลย เดี่ยวพี่จัดการให้
 แต่อย่าทำร้ายตัวประกัน” มัลลิกายกมือทั้งสองข้างขึ้น เพื่อให้เขาเห็นว่า
 เธอไม่มีอาวุธ

“เอารถมาคันหนึ่ง แล้วให้พวกมันถอยออกไป”

“พี่ว่าน้องหนีไม่รอดหรอก มอบตัวดีกว่าไหม โทษหนักจะได้กลายเป็นเบา”

“กูไม่มอบตัว ถ้ามึงไม่เอารถมา กูจะฆ่าอีนี้” คนร้ายตวาดเสียงลั่น
 พलगกดปืนกับขมับตัวประกันแรงขึ้น

“โอเคๆ ใจเย็นก่อน พี่ยอมแล้ว” เธอร้องห้ามแล้วหันไปสั่งนายตำรวจ
 ที่ยืนอยู่ข้างหลัง “จำไปเอารถมา”

“ครับผู้กอง” เขารับคำสั่งแล้วเดินเลี้ยวออกไป

“น้องรอแป็บหนึ่งนะ เดี่ยวรถก็มาแล้ว น้องต้องการอะไรอีกไหม”
 เธอเอ่ยถามอย่างเอาใจ ก่อนจะอ้าปากค้าง เมื่อเห็นเลือดไหลเปรอะขา
 ตัวประกันสาว

“ช่วยฉันด้วย ฉันเจ็บท้อง” หญิงสาวอ้อนวอนด้วยใบหน้าบิดเบี้ยว
 สองมือกุมท้องใหญ่โตของตนแน่น เธอถลันเข้าไปหาอย่างลืမ်ตัว ก่อนจะ
 รีบหยุดตัวเองไว้ เมื่อคนร้ายตวาดพलगลากตัวประกันถอยหนี

“อย่าเข้ามา”

“ใจเย็นๆ น้อง ผู้หญิงคนนี้เขาไม่ไหวแล้ว พาไปด้วยก็เป็นภาระเปล่าๆ น้องเอาตัวพี่ไปแทนได้ไหม” เธอยกเหตุผลขึ้นมาเกลี้ยกล่อม คนร้ายทำท่าลังเล ก่อนจะตอบตกลง

“ได้ มึงเข้ามา คนอื่นถอยไปให้หมด”

มัลลิกาเดินเข้าไปหาช้าๆ คนร้ายจ่อปืนมาที่เธอ เพียงเสียงนาฬิกาที่เข่าเบียดปืนจากตัวประกัน กลับทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้น เมื่อตำรวจนายแรกที่เธอคุยด้วย ตัดสินใจวิ่งเข้าไปแย่งปืนจากคนร้าย

“อย่าจ๋า!” เธอร้องห้ามเสียงหลง ทว่ามันสายไปแล้ว เสียงปืนนัดแรกดังขึ้น ก่อนจะตามมาอีกสามนัดซ้อน ลั่นเสียงปืนคนร้ายกับตำรวจนายนั้นล้มลงนอนกับพื้นเลือดท่วมตัว ส่วนตัวประกันสาวถูกเหวี่ยงลงไปกองกับถนน ส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด

มัลลิการีบเข้าไปประคองหญิงท้องแก่ขึ้นจากพื้น เจ้าหล่อนโศกดีไม่โดนลูกหลง แต่อาการตกเลือดน่ากลัวเหลือเกิน ดูเหมือนความ ‘ฉิบหาย’ ที่หลุดปากในร้านกาแฟของเพื่อนรักจะมาเยือนเธอจริงๆ เสียแล้ว

“เรียกรถพยาบาลเร็ว เอาคนเจ็บไปส่งโรงพยาบาล”

๒

กานปารวี อธิณันต์

ภาพที่ปารวีเห็นผ่านกระจกเบนซ์สีเงินคันใหญ่คือบรรยากาศงานศพอันแสนเศร้าโศกของเด็กสาวคนหนึ่ง เธอไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่เพื่อน ไม่ใช่แม้แต่คนรู้จักของเธอ แต่เขาก็อดสะเทือนใจไม่ได้ เมื่อรู้ว่าเธอเสียชีวิตด้วยการฆ่าตัวตาย

ชายหนุ่มยกมือขึ้นประนม ตั้งใจฟังเสียงสวดอภิธรรมที่ลอยเข้ามาในรถอย่างสงบ เขามาร่วมงานศพของเธอ แต่ไม่อาจเข้าไปเคารพศพได้ด้วยตัวเอง เพราะหน้าที่การงานบังคับให้เขาต้องวางตัวเป็นกลาง เขาจึงทำได้แค่มอบเงินให้น้องชายนำไปร่วมทำบุญแทน

เสียงสวดอภิธรรมจบลงพร้อมกับเสียงถอนหายใจแผ่วเบา เขาเป็นผู้พิพากษามาหกปีเต็ม นัยบ่งชี้ถึงพิจารณาคดีน้อยใหญ่มานับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่มีคดีไหนทำให้เขาอดตั้งใจเท่ากับคดีของนายสน บิดาของสาวตรี เด็กสาวเจ้าของงานศพในคำเค้นนี้ แว่ตาคับแค้นใจของเธอในวันฟังคำพิพากษายังติดแน่นในความทรงจำอย่างไม่คลาย...

การปรากฏตัวของบุรุษหนุ่มในชุดครุยตุลาการเหมือนแม่เหล็กดึงดูดสายตาทุกคู่ในห้องพิจารณาคดี บางคู่มองด้วยความยำเกรง บางคู่มองด้วยความชื่นชม และบางคู่มองด้วยความประหลาดใจ ด้วยไม่คาดคิดว่าผู้มีอำนาจซึ่งเป็นชู้ตายในคดีนี้จะเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ ที่มีรูปร่างสูงโปร่งสมส่วน ดวงหน้าคมคายสมบูรณ์แบบ โดดเด่นด้วยหน้าผากโค้งมนได้รูป คิ้วดกหนาพาดเหนือดวงตาคมกริบ จมูกโด่งเป็นสันตั้งตรงรับกับโหนกแก้ม ริมฝีปากหยักลึกไม่หนาไม่บาง ผิวขาวสะอาดเกลี้ยงเกลาหล่อจนน่าจะไปเป็นนายแบบมากกว่าผู้พิพากษา

ร่างสูงสง่าค้อมกายถวายบังคมพระบรมฉายาลักษณ์ ก่อนทรุดตัวนั่งบนบัลลังก์อันทรงเกียรติเพื่อทำหน้าที่เป็นตัวแทนของพระมหากษัตริย์ในการใช้อำนาจตุลาการ ดวงตาคมดุจดมมองจำเลย ก่อนเลื่อนสายตาไปมองโจทก์ ซึ่งเป็นเด็กสาวอายุเพียงสิบเจ็ดปี วันนั้นเขาต้องอ่านคำพิพากษาคดีฆ่าชิงทรัพย์นายสน ใจงาม พ่อค้าขายผักในตลาดแห่งหนึ่ง จำเลยชื่อนายศักดิ์ เจียมประเสริฐ เป็นชายอายุสามสิบห้าปี ไม่มีอาชีพเป็นหลักแหล่ง เมื่อพิจารณาจากสำนวนคดีแล้ว พบว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไร เพราะจำเลยให้การรับสารภาพตั้งแต่ในชั้นสอบสวน และยืนยันคำเดิมในชั้นศาล แม้โจทก์จะปักใจว่าไม่ใช่ว่าการฆ่าชิงทรัพย์ธรรมดาก็ตาม

ปาร์วีอ่านคำพิพากษาดำเนินเสียงอันหนักแน่น ชัดเจน และเยือกเย็น ไบหน้าคมคายเรียบเฉย ปราศจากอารมณ์ใดๆ เมื่อขึ้นทำหน้าที่บนบัลลังก์ตุลาการ เขาไม่อาจนำความรู้สึกส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้องได้ คำตัดสินทุกคำต้องผุดงไว้ซึ่งความยุติธรรม ด้วยเหตุและผลตามตัวบทกฎหมาย และคุณธรรมตามจรรยาบรรณของผู้พิพากษา

“ศาลพิเคราะห์คำเบิกความและพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่ายแล้ว เห็นว่าจำเลยมีเจตนาสังหารผู้ตายโดยมุ่งหวังทรัพย์สิน แม้จะไม่ได้เป็นการกระทำผิดโดยการวางแผนและไตร่ตรองไว้ก่อน แต่พฤติการณ์ของจำเลยโหดเหี้ยมทารุณ จึงพิพากษาให้ประหารชีวิต แต่จำเลยให้การรับสารภาพ

จึงลดโทษลงกึ่งหนึ่ง ให้เหลือจำคุกตลอดชีวิต”

คำพิพากษาจบลงด้วยความพอใจของจำเลย แต่โจทก์กลับมีท่าทียึดัดจนนายโจทก์ต้องปราชัยด้วยสายตา ปารวีทำเป็นมองไม่เห็น แล้วลุกขึ้นเดินลงจากบัลลังก์ แต่ต้องหยุดชะงัก เมื่อโจทก์ลุกพรวดขึ้นตะโกนเสียงดัง

“ไม่จริง พ่อไม่ได้ถูกฆ่าชิงทรัพย์ พ่อถูกเสียวินูลย์สังฆ่า”

ปารวีหันไปสบตากับสาวตรี ใบหน้าคมคายยังคงนิ่งสงบ เขาเข้าใจดีว่าเธอรู้สึกละอายใจ จากจำนวนคดีที่เธอให้การว่าบิดาถูกผู้มีอิทธิพลสังเียบ เพราะเป็นแกนนำต่อต้านการรื้อตลาดเพื่อสร้างเป็นศูนย์การค้า ในขณะที่จำเลยให้การตรงกันข้าม นายคักดีรับสารภาพว่าเขาอยากได้พระสมเด็จของผู้ตาย จึงไปดักรอที่แผงผัก ตอนแรกตั้งใจจะชิงทรัพย์อย่างเดียว แต่ผู้ตายต่อสู้ขัดขืน เขาจึงบันดาลโทสะแทงผู้ตายจนถึงแก่ชีวิต แม้พนักงานสอบสวนจะสงสัยว่าทำไมต้องแทงถึงลิบหนกแผล แต่เมื่อไม่มีหลักฐานเกี่ยวข้องไปถึงผู้มีอิทธิพลที่โจทก์กล่าวอ้าง พนักงานสอบสวนจึงส่งฟ้องในคดีฆ่าชิงทรัพย์ ซึ่งเขาในฐานะผู้พิพากษาได้ออกคำพิพากษาไปแล้ว ด้วยเหตุและผลตามตัวบทกฎหมายทุกอย่าง

“อย่าหมิ่นศาล ผมพิพากษาตามพยานหลักฐาน ทุกอย่างถูกต้องและยุติธรรมแล้ว” เขาเอ่ยเตือนอย่างใจเย็น แต่ไม่ช่วยให้สาวตรีสงบลงเลย

“ไม่จริง คนทำผิดไม่ได้รับโทษ ผู้ชายคนนี้โกหก” เธอชี้มือไปที่นายคักดี “ใครๆ ก็รู้ ท่านก็รู้ แต่ยังเชื่อที่เขาพูด ไม่ยุติธรรม ไม่เป็นธรรม”

“สา อย่าไปว่าท่าน เดี่ยวติดคุก” บรรดาญาติๆ ช่วยกันห้าม แต่เธอไม่ยอมหยุด

“หนูไม่กลัว หนูจะทวงความยุติธรรมให้พ่อ”

“ความยุติธรรมต้องมาพร้อมกับพยานและหลักฐาน ถ้าคุณมีพยานหลักฐานเพิ่มเติมให้ขึ้นมา แล้วผมจะพลิกคดีให้คุณเอง ครั้งนี้ผมเห็นว่า

คุณกำลังเสียใจ ผมจะไม่เอาความ”

ปารวีเดินลงจากบัลลังก์ออกไปทางประตูด้านหลังที่มีไว้สำหรับผู้พิพากษา โดยมีสายตาของสาวตรีมองตามไปด้วยความคับแค้นใจ แม้เขาจะบอกตัวเองว่าทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว ทว่ากลับไม่อาจลบสายตาคู่นั้นออกจากใจได้ จนกระทั่งมารู้ข่าวว่าเธอฆ่าตัวตายหลังจากวันนั้นไม่นาน

“พี่วีครับ”

เสียงเคาะกระຈกเบาๆ ดึงปารวีกลับมาจากความคิดของตัวเอง เขาหันไปมองแล้วปลดล็อกประตูให้น้องชายก้าวขึ้นมานั่งเคียงข้าง วีรภัทรเป็นลูกชายคนเดียวของนางสาวเขา ทั้งสองเติบโตมาด้วยกันจึงรักกันเหมือนพี่น้องคลานตามกันมา หากใครมีเรื่องให้ช่วย อีกคนก็พร้อมจะทำโดยไม่เกี่ยงงอนหรือเอ่ยถามเหตุผล

“เป็นยังไงบ้าง”

วีรภัทรถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะตอบพี่ชาย “น่าเวทนาครับ ยังเด็กอยู่แท้ๆ ไม่น่าคิดสั้นเลย”

“เธอผูกคอตายจริงๆ เหรอ”

“เท่าที่ผมคุยกับตำรวจเจ้าของคดี เขาบอกว่าเป็นอย่างนั้นครับ เพราะศพไม่มีร่องรอยถูกทำร้าย ไม่พบยากล่อมประสาทในเลือด และไม่พบการต่อสู้ในที่เกิดเหตุ เธอคงจะเสียใจเรื่องพ่อ จึงผูกคอตาย แต่...”

“แต่อะไร” ปารวีเอ่ยถามเสียงเข้ม

วีรภัทรทำหน้าลำบากใจ ด้วยไม่อยากให้พี่ชายไม่สบายใจ แต่ถ้าเขาไม่พูด พี่ชายก็คงไม่ยอมอยู่ดี

“พวกญาติๆ และชาวบ้านในตลาดพูดกันว่าเธอถูกจับแขวนคอ เพราะพยายามรื้อฟื้นคดีของพ่อครับ”

“แล้วนายคิดว่ายังไง”

“ไม่รู้สิครับ” น้องชายส่ายหน้า “ผมคงต้องดูพยานหลักฐานก่อน

“จึงจะตัดสินใจได้ บางทีอาจเป็นแค่เรื่องเมาท์ของพวกชาวบ้านก็ได้ครับ”

“แล้วถ้าพ่อยากรู้ความจริงต้องทำยังไงบ้าง”

“ก็ต้องสืบดูครับ” เขาตอบ ก่อนจะเบิกตากว้างอย่างตกใจ “อย่าบอกนะว่าพี่จะ...”

“ขอบใจนายมากนะ กลับกันเถอะ เดี่ยวพี่ไปส่งนายเอง”

ปารวดีตัดบทแล้วขับรถออกจากวัด ไม่ว่าสาวิตรีจะตายเพราะอะไร เขาก็อดรู้สึกผิดไม่ได้อยู่ดี เพราะเขาสังหรณัใจว่าการตายของเธออาจจะเกี่ยวกับคดีที่เขาเป็นคนพิพากษา

๓

อย่างนี้ต้องลาออก

มัลลิกามองกระดาษตราครุฑในมือราวกับมันเป็นสิ่งประหลาดที่สุดในโลกที่เธอเคยเห็นมา แม้ปฏิเสธไม่ได้เต็มปากว่า สามชีวิตที่สูญเสียไปในเหตุการณ์คนร้ายปล้นร้านทองจับสาวท้องแก่เป็นตัวประกันนั้นไม่เกี่ยวข้องกับเธอ แต่มันไม่ใช่ความผิดของเธอทั้งหมด เธอพยายามทำดีที่สุดแล้ว ความสูญเสียที่เกิดขึ้นเป็นเหตุสุดวิสัย ใครๆ ก็เห็น แต่ผู้บังคับบัญชาของเธอไม่เห็น

“พนักงานไม่มีกำหนด” เธอวางคำสั่งลงบนโต๊ะ แล้วเงยหน้ามองเจ้าของคำสั่ง “หมายความว่ายังไงคะท่านรอง”

“หมายความว่าตามที่เห็น คุณทำผิดวินัย เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของตัวเองไม่ชำนาญ จนเป็นเหตุให้มีคนตายถึงสามคน ผมจึงสั่งพนักงานคุณแบบไม่มีกำหนด”

พันตำรวจเอกทรงพล หัวหน้หน่วยสอบสวนกลาง ตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้นสังคมให้ความสนใจมาก มัลลิกาเป็นสายลับจึงได้รับการปกปิดทั้งชื่อและใบหน้า ในขณะที่เขาต้องออกหน้า

ตอบคำถาม เพื่อลบล้างความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแทนเธอ โทษที่ลูกน้องสาวได้รับจึงถือว่าเบาที่สุดแล้ว เมื่อเทียบกับสิ่งที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติและเขาต้องเผชิญ

มัลลิกาवादตามองไปรอบห้องทำงานกว้างขวาง เกียรติบัตรและโล่ประกาศเกียรติคุณมากมายที่ประดับอยู่รอบห้องไม่ได้ช่วยให้เธออารมณ์เย็นลงเลย เหตุการณ์ในวันนั้นน่าจะจบสวยกว่านี้ ถ้าตำรวจห้องที่คนนั้นไม่ใจร้อน แต่พูดไปก็เหมือนกล่าวโทษคนตายซึ่งไม่ใช่นิสัยของเธอ

“ดิฉันพยายามทำดีที่สุดแล้ว ในสถานการณ์อย่างนั้น ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องร้ายขึ้นหรอกค่ะ” หญิงสาวพยายามชี้แจงอย่างใจเย็น เธอยอมรับว่ามีส่วนผิดที่ควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ แต่โทษของเธอก็ไม่สมควรหนักถึงขั้นนี้ การทำงานแบบไม่มีกำหนดก็ไม่ต่างจากการถูกไล่ออก ซึ่งเธอยอมรับไม่ได้จริงๆ

“จะอยากหรือไม่อยาก เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว ยังดีที่ผู้เสียหายเขาไม่เอาเรื่อง ไม่อย่างนั้นโทษของคุณคงหนักกว่านี้ กลับไปทบทวนความผิดของตัวเองเถอะ ถ้าคิดได้แล้วค่อยกลับมาหาผม ผมจะคืนตำแหน่งให้คุณ” ผู้บังคับบัญชายืนยันคำเดิมอย่างไม่มีเยื่อใยและไม่เหลือทางเลือกให้เธอ

“ไม่จำเป็นหรอกค่ะ ดิฉันขอลาออก” มัลลิกาลุกขึ้นยืน หยิบบัตรประจำตัววางลงบนโต๊ะ แล้วเดินออกไปจากห้องของผู้บังคับบัญชา เมื่อไม่รับฟังเหตุผลก็ไม่มีอะไรต้องพูดกันอีกแล้ว

เสียงโครมครามที่ดังออกมาจากห้องทำงานของคู่หูสาว บอกให้ร้อยตำรวจเอก วีรภัทร ธารธร รู้ว่าเจ้าของห้องกำลังอารมณ์เสียอย่างแรง เขาเคาะประตูแล้วรอจนได้ยินเสียงตอบรับจึงเปิดประตูเดินเข้าไปข้างใน หญิงสาวเจ้าของห้องกำลังก้มหน้าก้มตาเก็บของอย่างชะมัดเขม่น จำนวนกล่องกระดาษที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานชวนให้คิดว่าหล่อนจะย้ายห้องทำงานมากกว่าถูกสั่งพักงานชั่วคราว

เขารู้จักกับมัลลิกาตั้งแต่ย้ายมาประจำที่หน่วยสืบสวนพิเศษ เธอจบปริญญาตรีด้านกฎหมายจากมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐ ก่อนได้ทุนรัฐบาลไปเรียนต่อปริญญาโทด้านอาชญาวิทยายังต่างประเทศ ผลการเรียนยอดเยี่ยม แต่เลือกมาเป็นตำรวจวิ่งไล่จับผู้ร้าย สำหรับผู้หญิงคนหนึ่งกว่าจะก้าวมายืนตรงจุดนี้ได้เธอต้องอดทนอย่างมาก เมื่อถูกลงโทษด้วยความผิดที่ไม่ใช่ของเธอเสียทีเดียว จึงต้องเสียความรู้สึกมากเป็นธรรมดา

“ให้ฉันช่วยไหมมะลิ”

“ไม่ต้องหรอก เกือบเสร็จแล้ว” หญิงสาวตอบโดยไม่หันมามอง สองมือจัดเรียงหนังสือลงกล่องอย่างคล่องแคล่ว ก่อนหยิบเทปขาวมาปิดผนึกกล่องกระดาษที่ใส่ของเต็มแล้ว

“แค้โดนพนักงานชั่วคราวต้องเก็บของขนาดนี้เลยเธอ” เขาเดินเข้ามาช่วยจับฝากล่องเพื่อให้เธอปิดเทปขาวได้ง่ายขึ้น

“ไม่ได้พนักงานชั่วคราว ฉันลาออกแล้ว”

“ลาออก! จะบ้าเธอ” เขาขึ้นเสียงอย่างลึมตัว

“ใช่ บ้า บ้าอยากฆ่าคุณด้วย” เธอแยกเขี้ยวใส่เขา ก่อนบ่นอย่างน้อยใจ “ฉันเลี้ยงตายช่วยตัวประกัน แต่กลับถูกล้างพนักงาน แบบนี้กลับไปทำงานที่สุพรรณดีกว่า”

“ใจเย็นๆ ก่อนมะลิ ปัญหาทุกอย่างมีทางออก ฉันจะช่วยพูดกับท่านรองเอง”

“ไม่เย็นแล้ว นี่โใบลาออก ฉันเซ็นเรียบร้อยแล้ว ฝากล่องด้วย” มัลลิกายัดใบลาออกใส่มือวีรภัทร แล้วยกกล่องที่เพิ่งปิดผนึกเสร็จเดินออกจากห้องทำงาน

วีรภัทรก้มมองใบลาออกในมือ ก่อนพับเก็บใส่กระเป๋าเสื้อแจ็กเกต แล้วรีบเดินตามหญิงสาวออกไป

“รอด้วยมะลิ เดี่ยวฉันไปส่ง”

เข้มนาฬิกาเดินผ่านเวลาเลิกงานมาเกือบสองชั่วโมงแล้วเมื่อปารวีอ่านเอกสารแผ่นสุดท้ายจบลง เขาเอนศีรษะพิงพนักเก้าอี้ ทอดตามองแฟ้มคดีที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะทำงาน ก่อนยกมือคลึงหัวคิ้วที่ปวดตบๆ เพราะใช้สายตานาน เวลาหลายชั่วโมงที่หมดไปกับการอ่านสำนวนคดีที่เกี่ยวข้องกับนายวิบูลย์ สถิตถาวร ทำให้เขารู้ว่าชายคนนี้ไม่ธรรมดาเลยเสียใหญ่เข้าไปพัวพันกับคดีใหญ่ๆ หลายคดี แต่ทุกคดีเขาจะรอดไปได้ อย่างไร้มลทินเสมอ ส่วนคดีของนายสนไม่มีอะไรเชื่อมโยงไปถึงเขาเลย นอกจากเคยขัดแย้งกันเรื่องที่ดินเท่านั้น

ปารวีเคาะนิ้วเรียวยาวกับโต๊ะทำงานอย่างใช้ความคิด ถ้าเขายกรู้ความจริงเพื่อเรียกร้องความเป็นธรรมแทนสาวตรี เขาควรเริ่มหาหลักฐานจากตรงไหนดี

‘นายศักดิ์’

ชื่อของจำเลยคนสำคัญผุดขึ้นในใจ ก่อนภาพของนายศักดิ์ในวันพิจารณาคดีจะตามมา จำเลยหนุ่มรับสารภาพอย่างหนักแน่น ไม่ว่าจะถามย้ำสักกี่ครั้ง คำตอบก็ยังคงเหมือนเดิม ตอนนั้นไม่ใช่ว่าเขาไม่สงสัย แต่เมื่อไม่มีพยานหลักฐานอย่างอื่น เขาจึงต้องออกคำพิพากษาตามพยานหลักฐานที่มีในขณะนั้น

ปารวีหยิบแฟ้มสำนวนคดีของนายสนมาดูอีกครั้ง ตอนนี้นายศักดิ์รับโทษอยู่ในเรือนจำ ถ้าเขาไปเยี่ยมแล้วเล่าเรื่องสาวตรีให้ฟัง ไม่รู้ว่าคำให้การของนักโทษหนุ่มจะเปลี่ยนไปไหม

ก๊อๆ

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดึงความคิดของผู้พิพากษาหนุ่มให้กลับมา เขาหันไปมองแล้วเอ่ยอนุญาต

“เชิญครับ”

ผู้ที่เดินเข้ามาเป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของเขา ท่านมานพอายุมากกว่าเขาสองปี แต่ทั้งสองรับราชการพร้อมกันจึงนับถือกันเป็นเพื่อน

“เย็นแล้วยังไม่กลับบ้านอีกเหรอ” ผู้มาเยือนเอ่ยถามพลางมองแฟ้มบนโต๊ะทำงานของเขาด้วยความสงสัย

“อีกสักครู่จะกลับแล้ว ท่านมีอะไรกับผมหรือเปล่า”

“ไม่มีหรอก ผมผ่านมาเห็นไฟในห้องทำงานท่านยังเปิดอยู่ เลยแวะเข้ามาทักทาย ท่านอ่านอะไรอยู่เหรอ” คนข้างสงสัยหยิบแฟ้มตรงหน้าไปดูก่อนเอ่ยถามอย่างไม่สบายใจ “คดีนายสน ท่านปิดไปแล้วไม่ใช่เหรอ”

“ใช่ แต่ผมคิดว่าคดีนี้ยังมีเงื่อนงำบางอย่าง ผมเลยเอากลับมาดูอีกครั้ง”

มานพถืวิสาสะหยิบแฟ้มอื่นๆ ขึ้นมาดู ก่อนถอนใจแล้ววางลงที่เดิม

“อย่าหาว่าผมสอนเลยนะ ท่านเองก็รู้ไม่ใช่เหรอว่างานของพวกเราไม่ควรมีความรู้สึกเข้ามาเกี่ยวข้อง พยานหลักฐานชี้ไปทางไหน เราก็ต้องพิพากษาไปทางนั้น ท่านไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดอะไรกับเรื่องที่เกิดขึ้นเลย”

“ผมรู้ครับ แต่ผมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปไม่ได้จริงๆ”

“เท่าที่ผมรู้มา เลี้ยววิบูลย์ไม่ธรรมดา ผมเป็นห่วงท่านนะ”

“ขอบคุณครับ ผมจะทำเท่าที่ทำได้ ถ้าผู้พิพากษายังกลัวที่จะค้นหาความจริง แล้วชาวบ้านจะได้รับความเป็นธรรมได้ยังไง” ปารวีเอ่ยอย่างหนักแน่น

มานพพยักหน้าเข้าใจ ก่อนจะเอ่ยขอตัว

“ตามใจท่านแล้วกัน ผมกลับก่อนนะ”

“เชิญครับ”

ปารวีส่งเพื่อนร่วมงานด้วยสายตา ก่อนจะเรียงแฟ้มบนโต๊ะให้เป็นระเบียบ แล้วหยิบกุญแจรถเดินออกจากห้องทำงาน งานสืบสวนไม่ใช่งานถนัดของผู้พิพากษา ถ้าเขาต้องการรู้ความจริงที่ซ่อนอยู่หลังการตายของนายสนกับสาวตรี เขาคงต้องขอให้มืออาชีพเข้ามาช่วยอีกแรงหนึ่ง

รักแรกพบ

บนเปลไม้ไผ่สานที่ซึ่งอยู่กับต้นहुกวางใบหนา มัลลิกาในชุดเสื้อยืดตัวหลวมกับกางเกงขาสั้นเสมอเข้ากำลังนอนเอนไปไม้เล่นเป็นทำนองสูงๆ ต่ำๆ ก่อนโยนไปไม้ที่เป่ามาร่วมครึ่งชั่วโมงทิ้ง แล้วพ่นลมหายใจยาวอย่างเบื่อก่อนหายใจ ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยว่างอย่างนี้มาก่อน ตอนเป็นเด็กเธอวิ่งเล่นกับเพื่อนทั้งวัน พอโตเป็นผู้ใหญ่ก็ไปวิ่งไล่จับผู้ร้ายในเมืองหลวง ชีวิตในแต่ละวันเต็มไปด้วยความตื่นเต้น แต่จู่ๆ ต้องมาตงงาน กลับมานั่งกินนอนกินอยู่กับบ้าน การเปลี่ยนแปลงชนิดหน้ามือเป็นหลังมือแบบนี้ ต่อให้เธอแกร่งแค่ไหนก็ตั้งรับไม่ทันเหมือนกัน

มัลลิกากลับไปมองสู่ไม้ไผ่ที่วางเรียงรายอยู่เต็มลานบ้าน พอเธอเห็นไม้ไผ่ชนพันธุ์เหลืองหางขาวก็อดนึกถึงกำนันยศไม่ได้ เธอไม่ได้บอกบิดากับนางสาวว่าตัวเองเป็นตำรวจ เพราะกลัวว่าพวกท่านจะเป็นห่วง แต่บอกว่าเป็นนิติกรในกรมแห่งหนึ่ง ตอนนี้ออกจากงานกลับมาอยู่บ้าน เพราะถูกผู้บังคับบัญชาลงโทษอย่างไม่เป็นธรรม ตอนแรกบิดาก็ทำท่าสงสัย แต่สุดท้ายก็ไม่ได้ถามอะไร นับว่าเป็นโชคดีของเธอที่ไม่ต้องโกหกบุพการีมาก

ไปกว่านี้ แต่ที่จริงเธอก็ไม่ได้โกหกทั้งหมดหรอก อย่างน้อยเรื่องถูกลงโทษอย่างไม่เป็นธรรมก็เป็นเรื่องจริง

พอหญิงสาวคิดมาถึงตรงนี้ก็ต้อถอนหายใจยาวอีกครั้ง เธอรักอาชีพตำรวจ อยากมีส่วนร่วมช่วยให้สังคมสงบสุข อยากปกป้องคนอื่นแอทุกครั้งที้ออกปฏิบัติหน้าที่ เธอทำอย่างเต็มกำลังความสามารถเสมอ ไม่เคยสนใจว่าตัวเองจะเป็นยังงั้ แต่สุดท้ายต้องมาลาออกเพราะคดีที่เกิดจากเหตุสุดวิสัย เธอถอนหายใจเฮือก มานึกเสียใจตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ลาก่อนอาชีพที่รัก ลาก่อนรูปแบบอันทรงเกียรติ

“ช่างมัน นอนดีกว่า” เธอพูดกับตัวเองแล้วหลับตาลง

ไ้ไหนๆ ก็ได้พักแล้ว นอนให้คุ้มดีกว่า เตียวตื่นขึ้นมาค่อยคิดว่าจะทำยังงั้กับชีวิตต่อไป

เพียงไม่นานมัลลิกาก็พาตัวเองเข้าสู่ห้วงนิทรา โดยไม่รู้ว่ทุกอิริยาบถของเธออยู่ในสายตาของผู้เป็นบิดาตลอด

บนระเบียบบ้านทรงไทยหลังใหญ่ กำนันยคียนมองลูกสาวคนเดียวด้วยความเป็นห่วง ลูกของเขาไม่เคยเป็นอย่างนี้มาก่อน เวลายุ่ต่อหน้าคนอื่นแสร้งทำเป็นร่าเริง แต่พออยู่คนเดียวกลับเศร้าซึมเหมือนมีอะไรในใจ ลูกสาวสุขหรือทุกข์ทำไมคนเป็นพ่อจะดูไม่ออก แต่ที่ไม่ถามเพราะไม่ย่กให้ลูกลำบากใจ

“ดูอะไรอยู่หรือพี่กำนัน” มาลี น้องสาวของภรรยาที่ล่งลับไปแล้วเอ่ยถามพลางเดินเข้ามาหาเขา

“ดูงั้หนูสิ เอ็งว่ามันแปลกๆ ไหม” เขาเอ่ยถามโดยไม่ละสายตาจากลูกสาว

“ใช่” คนถูกถามพยักหน้าเห็นด้วยทันที “แปลกมาก ปกติมันเคยกลับมาอยู่บ้านนานๆ ทีไหน แล้วเรื่องทีมันเล่าว่าถูกแกล้งจนต้องลาออกจากงานอีก ฉันว่ามันฟังดูทะแม่งๆ คนอย่างงั้หนูนี่ะโดนแกล้ง ตั้งแต่

เลิกจนโตจนเห็นแต่มันเกล้งคนอื่น”

“นั่นสิ แล้วเอ็งว่ามันเป็นอะไร ข้าเห็นมันถอนหายใจเฮือกๆ ทั้งวัน ยิ่งดูยิ่งรำคาญ”

“ฉันว่ามันนอกหัก”

ก้านยศหันไปมองน้องเมีย ก่อนส่ายหน้าไม่เห็นด้วย “น้องหนูนี่ะ นอกหัก เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ น้องหนูทำหน้าที่เศร้า เอาแต่ถอนหายใจเฮือกๆ แบบนี้มันนอกหักชัดๆ”

“พูดอย่างกับตัวเองเคยอกหัก ผัวยังหาไม่ได้ด้วยซ้ำ” พอเห็นน้องเมีย ยืนย่นอย่างมั่นใจ คนเป็นพี่เขยก็อดค่อนข้างไม่ได้

“พี่กำนัน! ปากแบบนี้อยู่คนเดียวไปเถอะ”

มาลีสะบัดหน้าเดินหนี ร้อนถึงคนปากไม่ดีต้องรีบง้อ

“ข้าขอโทษ อย่าเพิ่งถอนเลย เรามาหาทางช่วยน้องหนูก่อนดีกว่า”

“จะไปยากอะไรละ อกหักก็หาแฟนให้มันใหม่สิ เราจะได้มีหลาน ไว้อุ้มด้วย ฉันว่าหลานชายเถ่าเถ่าก็ไม่เลวนะ ขยันขันแข็ง หน้าเขาเบาสู้”

“ไม่เอาหรอก คนบ้านนั้นก่อกองกับอะไรดี” ก้านยศส่ายหน้าดิ๊กหาแฟนให้ลูกสาวเขาเห็นด้วย แต่ให้ต้องกับครอบครัวนั้น เขาไม่เอาด้วยหรอก

“ลูกชายมันคนยากผลดีไหม บวชเรียนมาตั้งแต่ยังเด็ก จนหน่อย แต่เป็นคนดีนะ” พอคนแรกไม่เข้าตา มาลีจึงเสนอคนที่สองให้ก้านยศพิจารณา แต่ก็ไม่ถูกใจเขาอีกนั่นแหละ

“หงอแบบนี้คงโดนน้องหนูชมตาย ข้าไม่อยากสร้างเวรสร้างกรรม”

“ลูกชายท่าน ส.ส. ดีไหมจ๊ะ หน้าตาดี หนวยก้านไม่เลว อีกหน่อยต้องได้เป็นใหญ่เป็นโตแน่นอน”

ก้านยศทำหน้าที่แบ่ คนแรกไม่เข้าตา คนที่สองไม่ถูกใจ แต่คนที่สามนี้รับไม่ได้เลย

“ข้าไม่อยากนับญาติกับพวกนักการเมือง ถ้าต้องดองกับคนพวกนั้น ข้ายอมให้หนังหนูขึ้นคานดีกว่า”

“นั่นก็ไม่ดี นี่ก็ไม่เอา เรื่องมากนักพี่ก็หาเอาเองเลย ฉันไม่ยุ่งด้วยแล้ว” มาลีหันหลังเดินหนี แต่ต้องชะงักเท้า เมื่อได้ยินคำพูดของพี่เขย

“ข้ามีลูกเขยดีๆ ในใจแล้ว เอ็งอย่ารู้หรือเปล่า”

“จริงหรือ ลูกเต้าเหล่าใคร ฉันรู้จักหรือเปล่า” เธอหันกลับมาถามเป็นชุด

“รู้สิ” กำนันยศยิ้มกว้างอย่างเจ้าเล่ห์ ไอ้มะลิของเขาต้องได้รับสิ่งที่ดีที่สุด คงถึงเวลาทวงสัญญาจากเพื่อนเก่าแล้วสินะ

บ่ายวันนี้ลานซักล้างหลังเรือนแปรสภาพเป็นห้องอาบน้ำ ส่วนน้ำมาลีแปลงร่างเป็นพนักงานสปา แต่ทำไมต้องจับเธอมานั่งเป็นลูกค้าด้วยเล่า ทั้งที่เธอไม่ได้เต็มใจและไม่ได้อะไรตอบแทน มัลลิกากามตัวเองด้วยสีหน้าบูดบึ้งจู่ๆ ผู้เป็นน้ำก็เกิดระลึกได้ว่าหลานสาวคนเดียวเนื้อตัวมอมแมม จึงจับเธอมานั่งขัดสีจนวิวรรตตั้งแต่บ่ายจนตอนนั้นตะวันจะลับขอบฟ้าอยู่แล้ว กระบวนการทำสวยฉบับน้ำมาลียังไม่มีที่ท้าวว่าจะเสร็จสิ้นเสียที

“เสร็จหรือยังน้ำ หนูหนาวจะตายแล้วนะ” มัลลิการ้องประท้วง พลังขยับตัวหยุดหยิกบนม้านั่ง หนาวก็หนาว แสบก็แสบ แถมผ้าถุงที่กระโจมอกก็ทำท่าจะหลุดอีก วันนี้นั่นวันโลกาวินาศหรือในะ

“อดทนหน่อยนะ เกือบเสร็จแล้ว” น้ำสาวพูดปะทะเสียงหวาน หยิบมะขามเปียกแช่น้ำมาขัดแขนเธออีกรอบ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ขัดไปแล้วไม่ต่ำกว่าสามรอบ

“โ๊ย! มันแสบนะน้ำ” เธอหดแขนหนีพลังไววายเสียงดัง “ทำไมหนูต้องมานั่งอาบน้ำกลางแจ้งด้วย แล้วไอ้มะขามเปียกกับขมิ้นเนี่ย จะขัดให้ได้อะไรขึ้นมา ทั้งแสบทั้งเหม็นเลย”

“ขัดให้ผิวมันเกลี้ยงไงละ มะลิโตเป็นสาวแล้วนะ หัดดูแลตัวเอง

เสียบ้าง เดี่ยวไม่มีคนมาขออะ” น้ำสาววางมะขามเปียกลงในถ้วย แล้วหยิบขมิ้นละลายน้ำมาชโลมตัวเธอ ก่อนจะนวดเบาๆ เพื่อให้สมุนไพรซึมลงไปในผิวหนัง

“ไม่เห็นจะสนใจ พวกผู้ชายน่าจะตายไป อยู่เป็นโสดดีกว่าตั้งเยอะ” เธอยกไหล่อย่างไม่แยแส ก่อนจะหยิมน้ำมองน้ำสาว เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

“ไม่ดีหรอก มะลียากอยู่คนเดียวแบบน้ำเธอ มันเหงามากเลยนะ”

“น้ำอยู่คนเดียวเสียที่ไหนล่ะ หนูเห็นน้ำอยู่กับพ่อทุกวัน เมื่อไรจะตกลงปลงใจกันเสียทีล่ะ” เธอฉีกยิ้มกว้างล้อเลียน น้ำมาลิหน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุก ก่อนคว้ามะขามเปียกมาชุเธอ

“ตายแล้ว พุดแบบนี้ได้ยังไง เดี่ยวจะขี้ตืดให้เนื่อหลุดเลย”

“พ่อช่วยด้วย น้ำมาลิจะฆ่าหนู” เธอเกล้งตะโกนเสียงดัง แล้วลุกขึ้นวิ่งหนีไปรอบๆ ตุ่มน้ำ โดยมีน้ำสาวถือมะขามเปียกวังตาม

“มะลิ กลับมานั่งเดี๋ยวนี้นะ ทำแบบนี้เมื่อไหร่จะเสร็จเสียที”

“ไม่เสร็จก็ไม่เสร็จสิ หนูไม่ได้อยากขัดเสียน้อย น้ำต่างหากที่ควรขัด จะได้สวยๆ พ่อจะได้ไปไหนไม่รอด” มัลลิกาถลอกหน้าลอยตาเถียงใครๆ ก็รู้ว่าบิดาของเธอกับน้ำสาวมองๆ กันมานานแล้ว แต่ต่างคนต่างคิดว่าตัวเองแก่ จึงไม่มีใครยอมพุดก่อน

“มะลิ! เดี่ยวเถอะนะ” น้ำมาลิร้องเสียงแหลมแล้ววิ่งไล่เธอ สองน้ำหลานวิ่งวนรอบตุ่มน้ำเหมือนเด็กๆ กว่ากรอาบน้ำครั้งนี้จะเสร็จ ก็เล่นเอาหอบกันทั้งสองคน

พลบค่ำหลังจากการอาบน้ำครั้งประวัติศาสตร์จบลง มัลลิกาที่ตัวเหลืองเหมือนพระสังข์ก็ถูกพามาตั้งกลางบ้าน โดยมีสายตาของบิดากับน้ำสาวมองด้วยความพอใจ เธอสบตาบิดาแล้วเลื่อนไปสบตาน้ำสาว อยาก

ให้ใครสักคนบอกเหตุผลที่จับเธอมาขัดสนวิวรรธ แต่จนแล้วจนรอดก็
ไม่มีใครบอกอะไรเธอ พวกเขาเอาแต่คุยกันเองราวกับเธอไม่ได้นั่งอยู่ด้วย

“เป็นยังไงบ้างพี่ก้าน”

“ดูดีขึ้นเยอะ ชอบใจนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ ฉันเต็มใจทำเพื่อหลานอยู่แล้ว”

“หยุดคุยกันสักเดี๋ยวได้ไหม” มัลลิกาขัดขึ้นอย่างหมดความอดทน
ผู้อาวุโสทั้งสองสบตากัน ก่อนจะหันมามองเธอ

“เอ็งมีอะไรหรือนั่งหนู”

“มีอะไรหรอ พ่อดูสารรูปหนูสิ ตัวเหลืองอย่างกับพระสังข์” เธอ
วาดมือมาที่ตัวเอง ก่อนเอ่ยถามเสียงเข้ม “พ่อกับน้ามาลีเล่นอะไรกัน จู่ๆ
มาจับหนูอาบน้ำทำไม วางแผนอะไรกันไว้ บอกมาเดี๋ยวนี้ละ”

“พ่อจะพาเอ็งไปดูตัว”

คำตอบของบิดาทำเอาเธออ้าปากค้าง ต้องใช้เวลารวบรวมสติอยู่
หลายอึดใจกว่าจะหาเสียงของตัวเองเจอ

“พ่อว่าอะไรนะ หนูฟังไม่ค่อยถนัด”

“พ่อจะพาเอ็งไปดูตัวว่าที่เจ้าบ่าว” ก้านนยศบอกอีกครั้งอย่างซ้ำๆ

มัลลิกาจะพริบตาปริบๆ ก่อนจะไวยวาย

“ได้ไงพ่อ นี่มันยุคไหนสมัยไหนแล้ว พ่อยังคิดจะจับหนูคลุมถุงชน
อีกหรอ หนูไม่ยอมนะ”

“ไม่ยอมได้ยังไง พ่อสัญญากับไอ้พจนันน์ไว้ตั้งแต่เอ็งยังไม่เกิด เอ็ง
อยากให้พ่อผิดคำพูดกับเพื่อนหรอ”

“เรื่องของพ่อ ใครใช้ให้ไปรับปากเขาง่ายๆ หนูไม่ยอมหรอก ยังไง
หนูก็ไม่ยอม บอกเลยนะว่าหนูไม่มีวันยอม...”

คำว่า ‘เด็ดขาด’ ถูกกลืนหายไปในลำคอ เมื่อบิดายืนรูปถ่ายใบหนึ่ง
มาตรงหน้าเธอ มัลลิกาก็มองด้วยความสนใจ ผู้ชายในรูปมีแวตาสุขุม
เยือกเย็น ดวงหน้าคมคาย ผิวขาวสะอาด

‘นิมนต์เทพบุตรชัดๆ’

“ใครพ่อ” เธอเอ่ยถามพลางคว้ารูปถ่ายใบนั้นมาดูใกล้ๆ

“ว่าที่เจ้าบ่าวของเอ็งไง ชื่อปารวี เป็นผู้พิพากษา แต่อย่าไปสนใจเลย เอ็งไม่ยากแต่ง พ่อไม่บังคับเอ็งหรอก ปลุกเรือนต้องตามใจผู้อยู่ เนอะ มาลี” กำนันยศหันไปปรึกษาน้องเมีย

“ใช้จะพี่กำนัน” มาลีพยักหน้าเห็นด้วย แล้วหันไปพูดกับหลานสาว “เอารูปคืนพ่อเขาไปเถอะ ในเมื่อเราไม่สนใจ จะดูทำไมให้เสียเวลา”

“นั่นสิ” กำนันยศยื่นมือไปเพื่อหยิบรูปถ่าย แต่ลูกสาวเอาหลบไว้ข้างหลัง

“ใครว่าหนูไม่ยากแต่ง หนูมันลูกกตัญญูอยู่แล้ว เรื่องที่จะทำให้พ่อผิดคำพูดนะ หนูไม่ทำหรอก ว่าแต่พ่อจะเข้ากรุงเทพฯ เมื่อไหร่ละ หนูจะได้ไปเก็บเสื้อผ้า ไปพรงัณฑ์ไหม หรือว่าไปเดี๋ยวนี้เลย”

กำนันยศหันไปสบตากับน้องเมีย ก่อนระเบิดเสียงหัวเราะออกมาพร้อมกัน ตอนแรกมัลลิกาเถียงหน้าดำหน้าแดง ร้อยไม่ยอมพ้นไม่ยอม แต่พอเห็นหน้าว่าที่เจ้าบ่าวเท่านั้น เปลี่ยนคำพูดหน้าตาเฉยเลย

มัลลิกาทำหน้าบึ้งใส่บิดากับน้ำสาว อยากจะโมโหที่พวกท่านหัวเราะเยาะเธอ แต่พอเห็นหน้าหล่อๆ ตาคมๆ ของว่าที่เจ้าบ่าว ความโกรธก็อันตรธานไปหมด เธอยอมให้วันหนึ่งก็ได้ อยากจะขำก็ขำกันไป เธอไม่สนใจหรอก เพราะกำลังอารมณ์ดี

‘วิชา...มะลิจะไปหาแล้วละ’

๕

สะใภ้บ้านนา

ห้องเย็บผ้าผู้ต้องขังรอบป่ามีผู้คนบางตากว่าที่ปาร์วียึดไว้ เขายืมให้หญิงชราที่เดินเข้ามาในห้องพร้อมกันอย่างเป็นมิตร ก่อนเดินไปนั่งที่ตัวเอง ซึ่งเจ้าหน้าที่เรือนจำประกาศบอกตอนเดินเข้ามาในห้องเย็บผ้า เขา นั่งรออยู่ราวห้านาทีคนที่มาขอเย็บผ้าก็เดินออกมา

ปาร์วียึดตัวขึ้นเพื่อให้อีกฝ่ายมองเห็นเขา นายคักดีมีท่าทางแปลกใจในตอนแรก แล้วเปลี่ยนเป็นเฉยชาในเวลาต่อมา นักโทษหนุ่มนั่งลงบนเก้าอี้ที่ตั้งอยู่อีกด้านของผนังกระจก ก่อนยกหูโทรศัพท์ตรงหน้าขึ้นมาแนบหู เขาทำอย่างเดียวกันแล้วกรอกลีเสียงลงไป

“จำฉันได้ไหมนายคักดี”

“จำได้สิครับท่าน ผมนึกว่าเราหมดธุระกันแล้วเสียอีก”

“ผมได้ยินมาว่าคุณไม่อุทธรณ์ บอกได้ไหมว่าเพราะอะไร” เขาตั้งบทสนทนามายังเรื่องของตัวเอง โดยไม่สนใจน้ำเสียงกวนๆ ของอีกฝ่าย

“โทษที่ผมได้รับเหมาะสมกับความผิดแล้ว ผมจึงไม่รู้ว่าจะอุทธรณ์ไปทำไม” นายคักดียกไหล่อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

ผู้พิพากษาหนุ่มไม่แปลกใจเลยกับสิ่งที่เห็น ด้วยรู้ว่าคู่สนทนาเข้าๆ ออกๆ เรือนจำมาตั้งแต่เริ่มเป็นวัยรุ่น โทษจำคุกตลอดชีวิตในคดีล่าสัตว์ ไม่ได้แตกต่างจากโทษที่เขาเคยได้รับเท่าไรเลย แต่ต้องอยู่ในคุกนานกว่าทุกครั้งก็เท่านั้น

“คุณหมานายสนเพื่อชิงทรัพย์จริงๆ เหรอ” ปาร์วิสตานักโทษหนุ่มผ่านกระจกกัน แม้ปากอาจจะเอ่ยคำโกหกได้ไม่จบสิ้น แต่แววตาไม่อาจทำเช่นนั้นได้

“ผมสารภาพไปหมดแล้ว ท่านเป็นคนพิพากษาผมเอง อย่าบอกว่าจะจำไม่ได้ล่ะครับ” เขาย้อนถามด้วยน้ำเสียงกวนๆ อีกครั้ง

“ผมพิพากษาตามพยานหลักฐาน แต่ผมอยากรู้ความจริงเพื่อจะได้เอาคนผิดตัวจริงมารับโทษ คุณไม่คิดจะช่วยตัวเองให้โทษหนักกลายเป็นเบาบ้างเหรอ”

“ผมขอยืนยันคำเดิม โทษที่ผมได้รับเหมาะสมกับความผิดของผมแล้ว ถ้าท่านไม่มีเรื่องอื่นแล้ว ผมขอตัวก่อน”

“เดี๋ยวก่อนนายศักดิ์” ปาร์วิสร้องห้าม เมื่ออีกฝ่ายจะทำจะวางหูโทรศัพท์

นักโทษหนุ่มทำหน้าที่เมื่อนาย ก่อนจะยกโทรศัพท์แนบหูอีกครั้ง

“มีอะไรอีกครับท่าน”

“คุณจำเด็กสาวที่ชื่อสาวตรีได้ไหม”

“ได้ครับ” เขาพยักหน้า “ทำไมครับ”

“สาวตรีตายแล้ว เธอผูกคอตายในบ้านตัวเอง แต่ผมไม่เชื่อว่าเธอจะทำอย่างนั้น” ปาร์วิสตานักโทษหนุ่ม

นายศักดิ์ชะงักไปนิดหนึ่ง แววดตาที่เคยแข็งกร้าวดูสับสน ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเย็นชา

“ไม่เกี่ยวอะไรกับผมนี่ครับ”

“เพื่อเห็นแก่คนบริสุทธิ์ บอกความจริงมาเถอะ แล้วผมจะพลิกคดี

ให้คุณเอง” เขารับรองอย่างหนักแน่น

นายคักดียืนหน้ามาชิดกระจก ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา

“อย่าเลยครับท่าน ผมอยู่ในนี้มีความสุขดีแล้ว ท่านเองก็ควรจะลืมเรื่องนี้ซะ ถ้าไม่อยากมีจุดจบเหมือนเด็กสาวคนนั้น” นายคักดีพูดจบก็วางหูโทรศัพท์ลงบนเบ้น แล้วเดินกลับเข้าไปในเรือนจำ

ปารวี่มองตามอีกฝ่ายไปจนลับตา ก่อนจะวางหูโทรศัพท์ของตนเอง เขาแน่ใจว่านักโทษหนุ่มปกปิดเรื่องสำคัญเอาไว้ แต่เขาไม่รู้ว่าจะทำให้อีกฝ่ายเปิดปากได้ยังไง งานสืบสวนไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ

รถแท็กซี่สีเขียวยellowแล่นมาจอดหน้าประตูอัลลอยบานใหญ่ ก่อนปล่อยผู้โดยสารสองคนลงจากรถแล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว หนึ่งในสองผู้โดยสารเดินไปเกาะประตูร่วมมองเข้าไปข้างใน ดวงตาดำลึบเบิกกว้างอย่างตื่นตะลึง เมื่อเห็นคฤหาสน์สไตล์โคโลเนียลสูงสองชั้นตั้งตระหง่านบนเนื้อที่ไม่ต่ำกว่าสิบไร่ ด้านหน้าเป็นสนามหญ้ากว้างขวางคั่นกลางด้วยถนนปูนขนาดสองเลน ซึ่งเชื่อมระหว่างประตูหน้ากับตัวคฤหาสน์ สองข้างทางประดับด้วยรูปปั้นหินอ่อนสลักกับกระถางไม้ดอก ใกล้กำแพงทางด้านขวามือเป็นโรงจอดรถขนาดใหญ่ มีรถยนต์ลัญชาติยุโรปจอดอยู่ไม่ต่ำกว่าห้าคัน

“โอ้แม่เจ้า” มัลลิกากูทานเสียงแผ่ว อาชีพผู้พิพากษาแม้จะมีค่าตอบแทนสูงกว่าข้าราชการอื่นๆ แต่ก็ไม่น่าจะมีบ้านราคาเฉียดร้อยล้านบาทนี้ได้

“พ่อพาหนูมาติดบ้านหรือเปล่า ทำไมมันถึงได้ใหญ่โตมโหฬารนัก” เธอหันไปถามบิดาที่ถือชะลอมของฝากตามมาข้างหลัง

“ไม่ผิดหรอก นี่บ้านอิทธิพนธ์ ตรงเป๊ะเลย” กำนันยศส่งกระดากซึ่งจดยิ้มอยู่เพื่อนรักให้ลูกสาวดู

มัลลิการับไปเทียบกับเลขบ้านที่ติดอยู่เหนือตู้จดหมาย

“ใช้จริงๆ ด้วย คนเป็นผู้พิพากษารายขนาดนี้เลยหรอ” หญิงสาว
ก้มมองตัวเอง กางเกงยีนส์สีดำ เลื้อยเซ็ดลายตารางตัวหลวม และรองเท้าผ้าใบ
โทรมๆ ที่เธอสวมอยู่ตอนนี้ มองยังไงก็ไม่เข้ากับคุณทาสสีขาวยาวหลังใหญ่
แล้วท่านผู้พิพากษาจะรับตัวตนของเธอได้หรือ

“ไม่ใช่บ้านของไอ้พจน์หรอ กบ้านเมียมัน เห็นว่าเป็นผู้ดีเก่า ทรัพย์สิน
สมบัติมากโขอยู่ มีคนเดินมาทางนี้แล้ว เรียกมาเปิดประตูเร็วหน่อย”
ก้านนยคี่มือไปที่เด็กสาวในชุดเสื้อคอขาวสีขาวยาวกับผ้าถุงสีน้ำเงิน

มัลลิกาหันไปมองแล้วกวักมือเรียก

“น้องจะน้อง”

“มาหาใครคะพี่” เด็กสาวเดินเข้ามาหาพลางเอ่ยถามด้วยสำเนียง
แปร่งๆ บอกให้รู้ว่าไม่ได้มีเชื้อชาติไทยร้อยเปอร์เซ็นต์

“เรามาหาคุณประพจน์ ท่านอยู่ไหมจ๊ะ” เธอส่งสำเนียงบ้านเกิดไป
พร้อมกับรอยยิ้ม

เด็กสาวยิ้มตอบด้วยท่าทางเป็นมิตร ก่อนเปิดประตูเล็กด้านข้าง
ต้อนรับทั้งสอง

“คุณท่านอยู่ในบ้านค่ะ เชิญทางนี้เลยค่ะ” หล่อนผายมือไปยัง
คุณทาสก่อนเดินนำไป

ยิ่งเข้าไปใกล้ตัวตึกมากเท่าไร มัลลิกายิ่งรู้สึกตัวเล็กลงมากเท่านั้น
ข้างนอกยังหรรษาขนาดนี้ ไม่อยากนึกเลยว่าข้างในจะหรรษาขนาดไหน

“ใครมานั่งเหมียว”

เสียงไม่เป็นมิตรของใครคนหนึ่งดังขึ้น เมื่อเธอกับบิดาเดินเข้าไป
ในห้องโถงกลาง มัลลิกาหันไปมองเจ้าของเสียง นางเป็นหญิงวัยกลางคน
สวมชุดเหมือนเด็กสาวที่ชื่อเหมียว แต่ที่ต่างกันราวฟ้ากับเหวคือสีหน้าและ
แววตาดุแคลนที่นางใช้มองเธอกับบิดา

“แขกของคุณท่านะบ้านวล”

หญิงที่ชื่อนวลมองเธอกับบิดาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนมอง

ย้อนจากปลายเท้าไปจดศีรษะอีกครั้งด้วยสายตาเหยียดหยาม

“สารรูปแบบนี้จะเป็นแขกของคุณท่านได้อย่างไร แก่มันไม่ได้เรื่องจริงๆ พาดคนแปลกหน้าเข้าบ้าน ฉันจะให้คุณหญิงหักเงินเดือนแทน”

“อย่าว่าน้องเขาเลย พวกเรามาหาท่านประพจน์ ท่านอยู่ไหมป้า” มัลลิกาเอ่ยถามอย่างใจเย็น ทว่าแทนที่อีกฝ่ายจะเย็นตอบ กลับพูดจาดูถูกเธอยิ่งขึ้น

“ใครเป็นป้าหล่อน ฉันเป็นคนกรุงเทพฯ ไม่มีญาติพูดเหน่อแบบนี้หรอก บ้านนอกสิ้นดี”

“อ้าว พูดอย่างนี้ก็สวยสิป้า พูดเหน่อแล้วมันผิดตรงไหน” เธอชักเย็นไม่ไหวแล้ว มหากรรมสำเนียงบ้านเกิดกันอย่างนี้ ต่อให้มีขันติแค่ไหน ก็ขันแตกได้เหมือนกัน

“ฉันสวยอยู่แล้ว ออกไปนะ ไม่งั้นจะเรียกตำรวจ” ป้าจอมหยิ่งขึ้นนิ้วไล่เธอ

มัลลิกากัดฟันกรอดด้วยความโมโห เกือบตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายแล้วว่าเธอนี่แหละตำรวจ ถ้าไม่มีเสียงทุ้มลึกเสียงหนึ่งขัดขึ้นเสียก่อน

“อะอะอะไรกัน ไครมาเหรอนวล” เจ้าของเสียงเดินเข้ามาในห้องโถง เขาเป็นชายสูงวัยที่ดูดีมากๆ ผิวขาว ร่างท้วมเล็กน้อย คำหน้ามีส่วนคล้ายว่าที่สามีเธอเจ็ดแปดส่วน

“คุณท่าน” ป้าจอมหยิ่งรีบเดินไปรับหน้า ก่อนจิบปากจิบคอฟ้อง “คนพวกนี้แอบอ้างว่ารู้จักคุณท่าน นวลกำลังจะไล่พวกมันออกไปค่ะ”

‘คุณท่าน’ หันมามองเธอกับพ่อ ก่อนยิ้มกว้างอย่างดีใจ

“ไยยศ ไปยังไงมายังไง ไม่เจอกันตั้งนาน เอ็งสบายดีไหม”

“สบายดีจนมาเจอแม่บ้านเอ็งนี่แหละไยพจน์” กำนันยศเอ่ยอย่างเคื่องๆ แล้วยื่นชะลอมให้เพื่อนเก่า “ปลาช่อนเค็ม ข้าเอามาฝาก เอ็งอยู่กรุงเทพฯ มานาน ยังกินเป็นอยู่หรือเปล่า”

“เป็นสิ ของโปรดเลยแหละ ขอบใจนะที่ยังจำได้”

ท่านประพจน์รับชะลอมของฝากแล้วส่งให้แม่บ้านพลางมองอย่าง
ตำหนิ

ป้าจอมหยิ่งก้มหน้าหลบตาด้วยท่าทางสำนึกผิด ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ
เพราะผู้เป็นนายเห็นเต็มสองตา ได้ยินเต็มสองหูแล้ว

“เอาชะลอมไปเก็บ แล้วเอาน้ำมารับแขกด้วย”

“คะคุณท่าน” นางรับคำแล้วหิ้วชะลอมเดินหน้าจ๋อยเข้าบ้าน โดยมี
สายตาของเธอกับสาวใช้ที่ชื่อเหมียวมองตามไปด้วยความสนใจ ก่อนเด็กสาว
จะหันมายิ้มให้เธออย่างเป็นทางการ แล้วเดินตามป้าจอมหยิ่งไปอีกคน

“เราไปคุยกันในห้องรับแขกดีกว่า แล้วแม่หนูคนไหนใครกัน หน้าตา
คຸ້ນๆ นะ”

“ลูกสาวข้าเอง ชื่อมะลิ” กำนันยศตะไทรลึงสาวพามายืนตรงหน้า
เพื่อน “ไหว้ลุงเขาสัก”

“สวัสดีคะคุณลุง” มัลลิกากระพุ่มมือไหว้เพื่อนของบิดาที่รับไหว้
แล้วเอ่ยชมเธออย่างเอ็นดู

“สวัสดีจ๊ะ เจอกันคราวก่อนหนูยังเป็นเด็กอยู่เลย เผลอแป็บเดียว
โตเป็นสาวสวยจนลุงจำไม่ได้”

“ตั้งเกือบยี่สิบปีมาแล้ว จะไม่ให้โตได้อย่างไร เจ้าวิลูกเอ็งเป็นยังงัยบ้าง
แต่งงานแต่งงานหรือยัง” กำนันยศยิงคำถามตรงประเด็น ก่อนพยักหน้า
อย่างพอใจเมื่อได้ยินคำตอบจากเพื่อนรัก

“ยังไม่แต่ง วันๆ ทำแต่งงาน คงอีกนานแหละ”

“แล้วนี้อยู่บ้านหรือเปล่า เรียกมาดูหน้าดูตากันหน่อยซิ”

“ไม่อยู่หรอก ออกไปทำงาน อีกสักพักคงกลับ เราไปคุยกันข้างใน
ดีกว่า ข้ามีเรื่องคุยกับเอ็งเยอะเลย”

ท่านประพจน์โอบไหล่บิดาของเธอพาเดินไปนั่งคุยอย่างสนิทสนม
มัลลิกาเดินตามไปเงียบๆ ปล่อยให้เพื่อนเก่าสนทนากันตามลำพัง ส่วนเธอ
หันไปเพเลิดเพเลินกับการชมบ้านของว่าที่สามี บ้านอิทธินันต์หฺรฺหฺราไปหมด

ทุกซอกทุกมุม เครื่องเรือนและของประดับทุกชิ้นราคาแพงลิบลั้ บ่งบอกฐานะและรสนิยมเจ้าของบ้านได้เป็นอย่างดี

มัลลิกาหยุดยืนหน้ากรอบรูปสีทองบานใหญ่ ผู้หญิงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้คงจะเป็นคุณหญิงเพียงแข คนที่ยืนอยู่ทางขวาคือท่านประพจน์ ส่วนคนที่ยืนอยู่ทางซ้ายเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากว่าที่สามีของเธอ ท่านปารวี หล่อทุกองศา ปากคอคิ้วคางน่มองไปหมด รูปถ่ายยังหล่อขนาดนี้ ตัวจริงจะหล่อขนาดไหนนะ

“นวลบอกน้องว่ามีแขก ใครมาหาคะคุณพี่”

เสียงแหลมสูงถามขึ้นดึงความสนใจมัลลิกาไปจากรูปถ่าย เธอยกมือไหว้เจ้าของเสียงอย่างนอบน้อม เพราะจำได้ว่าอีกฝ่ายคือมารดาของว่าที่สามี คุณหญิงเพียงแขมองเธอตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนเดินไปนั่งข้างสามี ปล่อยให้เธอพนมมือค้างอยู่คนเดียว

มัลลิกาเดินตามไปนั่งข้างบิดา นึกอยากชวนท่านออกไปคุยกันให้รู้เรื่อง บิดาบอกเธอว่าจะพามาดูตัวว่าที่เจ้าบ่าว แต่ทำไมคนในบ้านนี้ถึงทำท่าเหมือนไม่รู้เรื่องอะไรเลย หนาซำยังทำท่ารังเกียจเธอกับบิดาอีก ลองตั้งท่าเกลียดชังกันแต่แรกแบบนี้ ชีวิตคู่ของเธอคงจะมีสีล้นหน้าดู

“พวกเขาเป็นใครคะคุณพี่” คุณหญิงเพียงแขเอ่ยถามสามี

“นี่กำนันยศ เพื่อนผมเอง คุณหญิงจำได้ไหม”

“จำไม่ได้ค่ะ” คุณหญิงเพียงแขตอบอย่างเย็นชา แล้วถามกำนันยศตรงๆ “ที่มาวันนี้มีธุระอะไรคะ”

“คุณหญิง” ท่านประพจน์ปราชญ์ เพราะเกรงว่าเพื่อนรักจะโกรธ แต่ผู้เป็นเพื่อนกลับโบกมืออย่างไม่ถือสา

“ไม่เป็นไรหรอกไอ้พจน์ ข้าก็ชอบพูดตรงๆ เหมือนกัน” กำนันยศยิ้มให้ภรรยาเพื่อน ก่อนเอ่ยซ้ำๆ ให้ทั้งสองได้ยินชัดๆ “ผมมาทวงสัญญาครับคุณหญิง”

“สัญญา?” คุณหญิงเพียงแขมวดคิ้วสงสัย ก่อนหันไปคาดคั้นสามี

“สัญญาอะไรคะคุณพี่”

ท่านประพจน์สบตาเพื่อนรัก เขากับก้านนยศเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก เพราะพ่อแม่เป็นเพื่อนกัน หลังจากที่พ่อแม่ของเขาเสียเพราะอุบัติเหตุ พ่อของก้านนยศก็รับเขาไปอุปการะ ส่งเสียให้เล่าเรียนจนจบปริญญา ก้านนยศไม่ได้ติดต่อเขามาหลายปีแล้ว จนกระทั่งสามวันก่อนเพื่อนรักโทรศัพท์มาหาเพื่อขอรูปถ่ายลูกชาย ตอนนั้นเขาไม่ได้คิดอะไรจึงให้ไป ไม่นึกว่าผู้เป็นเพื่อนจะยังจำสัญญาในอดีตได้

“สัญญาอะไรคะคุณพี่” คุณหญิงเพียงเขยเขย่าแขนสามี แวดตาของก้านบ้านนอกดูมีเลศนัย ต้องมีเรื่องไม่ชอบมาพากลซ่อนอยู่เป็นแน่

“ไม่มีอะไรหรอก คุณหญิงออกไปก่อนเถอะ ขอผมพูดกับเพื่อนตามลำพังนะ” ท่านประพจน์ตัดบท แต่ภรรยาไม่ยอม

“ไม่ค่ะ ฉันจะฟังด้วย สีหน้าแบบนี้ต้องมีเรื่องไม่ดีแน่ๆ”

“เรื่องดีครับคุณหญิง” ก้านนยศพูดแทรกขึ้น “ไอ้พจน์กับผมสัญญากันว่าจะให้ลูกของเราแต่งงานกัน ผมเห็นว่าเวลานั้นมาถึงแล้ว จึงพาลูกสาวมาดูตัวว่าที่เจ้าบ่าว”

คุณหญิงเพียงเขยหันมองเพื่อนสามี ริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีสด สันระริก ก่อนระเบิดเสียงออกมาอย่างสุดกลั้น

“บ้าเหอ นี่ชีวิตจริงนะ ไม่ใช่ละครหลังข่าว ฉันไม่เชื่อหรอกว่าคุณพี่จะสัญญากับนายแบบนั้น”

“ถามไอ้พจน์ดูสิว่ามันสัญญาจริงหรือเปล่า” ก้านนยศโยนเผือกร้อนไปให้เพื่อน

คุณหญิงเพียงเขยหันขวับมองสามี ก่อนเอ่ยถามเกมบังคับว่า “ไม่จริงใช่ไหมคะคุณพี่”

ท่านประพจน์ถอนหายใจเบาๆ แล้วหันมาพูดกับมัลลิกา

“สวนหย่อมของลุงสวยมากเลยนะ หนูมะลิออกไปเดินเล่นข้างนอกก่อนดีไหมจ๊ะ”

“คะคุณลุง”

มัลลิกาที่นั่งฟังอย่างสงบมาตลอดลุกขึ้นยืน พวกผู้ใหญ่คงคิดได้ว่าไม่ควรพูดเรื่องนี้ต่อหน้าเธอ แต่มาคิดได้ตอนนี้ไม่สายไปหน่อยหรือ

“หนูไปรอข้างนอกนะ” เธอหันไปบอกบิดาแล้วเดินออกจากห้อง แม่จะเดินออกไปไกลแล้ว แต่เสียงของคุณหญิงเพียงเขย่งลอยมาเข้าหู

“ฉันไม่ยอมนะ สัญญาว่าบออะไร ฉันไม่มีวันรับเด็กบ้านนอกมาเป็นสะใภ้เด็ดขาด ติดหนี้บุญคุณก็เอาเงินใช้ไปก็ได้ เรื่องอะไรต้องเอาลูกชายเราไปตอบแทนด้วย”

มัลลิกาทรุดตัวลงนั่งเก้าอี้ในสนาม ทอดตามองต้นไม้หน้าใหญ่รอบตัวอย่างไร้อารมณ์ สวนหย่อมของท่านประพจน์สวยจริงอย่างที่ท่านบอก แต่ตอนนี้ความสวยงามใดๆ ก็ไม่อาจทำให้อาการหดหู่ของเธอดีขึ้นได้ พ่อแม่พ่อ บอกว่าจะพามาดูตัวว่าที่เจ้าบ่าว แต่ทำไมไม่บอกก่อนว่าพวกเขาไฮโซกันทั้งบ้านแบบนี้ ให้ตายเถอะ ริจะมีความรักครั้งแรกก็เจออุปสรรคเสียแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจยาวแล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าสีคราม ใบหน้าหล่อๆ ของท่านปารวีย์ อิทธินันต์ แจ่มชัดในความทรงจำ เธอไม่เคยเชื่อในรักแรกพบ กระทั่งได้เห็นรูปถ่ายของเขา ชายหนุ่มสะดุดใจเธอตั้งแต่แรกเห็น เขาหล่อเหลาและสง่างามไปทั้งเนื้อทั้งตัว แต่สิ่งที่ดึงดูดใจเธอที่สุดกลับเป็นแววตาอันมั่นคง มันทำให้เธอรู้สึกอบอุ่น อยากอยู่ใกล้ๆ แต่มันคงเป็นไปไม่ได้หรอก คุณหญิงเพียงเขมองไม่เห็นหัวคนจนแบบนี้ แล้วลูกชายจะแตกต่างกันได้อย่างไร

“ตัดใจเสียเถอะมะลิ แก่มันไม่คู่ควรกับเขาหรอก ดึงดันไปก็อายเขาเปล่าๆ”

มัลลิกาลุกขึ้นยืนบิตตัว ขับไล่ความหดหู่ออกจากใจ เธออยู่คนเดียวมาได้ตั้งยี่สิบเจ็ดปี จะอยู่ต่ออีกสักสี่สิบห้าสิบปีจะเป็นอะไรไป ขณะกำลัง

ยึดเส้นยึดสายเพื่อเรียกความกระตือรือร้นกลับมา สายตาซุกซนก็เลื้อยไปเห็นต้นมะม่วงใกล้กำแพงออกลูกเป็นพวงห้อยย้อยย้วยน้ำลาย

“น่ากินจังเลย” เธอเดินไปหยุดยืนใต้ต้น ก่อนจะเป็นขึ้นไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รู้ว่พฤติกรรมลับๆ ล่อๆ ของตนไปเตะตาคนที่เพ็งก้าลงจากรถเบนซ์สีเงินเข้าพอดี

“ใครกัน”

ปารวีขมวดคิ้วสงสัย เด็ดกรับใช้ในบ้านถูกลังห้ามไม่ให้ปีนต้นไม้ เพราะมารดาเขารักต้นไม้เป็นชีวิตจิตใจ คนที่เห็นหลังไวกว เมื่อครูต้องไม่ใช่คนในบ้านแน่ ดีไม่ดีอาจจะเป็นขโมยก็ได้ เขาเดินเข้าไปหยุดยืนใต้ต้นมะม่วง ก่อนจะใช้เสียงซู่คนที่อยู่ข้างบน

“ลงมาเดี๋ยวนี้ละไอ้หัวขโมย”

มัลลิกาละมือจากพวงมะม่วง ก้มมองเจ้าของเสียง แวบแรกที่ได้สบนัยน์ตาคมกริบของเขา ใจเธอก็เต้นแรงเหมือนจะหลุดออกมานอกอกหน้าขาวๆ ปากแดงๆ หล่อลากดินแบบนี้ไม่ผิดตัวแน่

“วิชาของมะลิ” หญิงสาวรีบปีนลงไปหาชายหนุ่ม อยากเห็นหน้าเขาใกล้ๆ แต่เพราะความรีบร้อนทำให้เธอเหยียบพลาดตกจากกิ่งไม้ เธอหลับตาแน่น รอรับความเจ็บปวด ก่อนจะลืมตาขึ้นอย่างงงๆ เมื่อพบว่าตัวเองไม่เจ็บไม่ปวดอย่างที่คิดไว้

“อู๊ย...” เสียงครางเบาๆ ดึงให้มัลลิกาก้มมอง และพบต้นเหตุที่ทำให้เธอไม่บาดเจ็บ นอนทำหน้าบิตเมี้ยวอยู่ใต้ร่างของเธอ

“วิชาเป็นยังไงบ้าง เจ็บตรงไหนหรือเปล่า ถ้าไม่ได้วิชาลับไว้ มะลิตคงเจ็บมากกว่านี้แน่ ขอบคุณนะคะ” เธอประคองใบหน้าด้วยสองมือ ทานปารวี อิทธิพันธ์ ตัวจริงเสียงจริงหล่อกว่าในรูปถ่ายเป็นสิบเท่า ขนาดกำลังจุกยังหล่อเลย

“ฉันไม่ได้รับเธอ เธอหล่นลงมาทับฉันเอง ลงไปเสียที ฉันหายใจไม่ออก” ชายหนุ่มจ้องหน้าหญิงสาวตาเขียว

มัลลิการับลงจากตัวเขา ก่อนเอ่ยล่ำลึงด้วยความเป็นห่วง
 “มะลิขอโทษค่ะ มะลิลืมตัวไปนิดหนึ่ง วิชาเจ็บตรงไหนหรือเปล่า
 มีอะไรหักบ้างไหม”

ปารวีลุกขึ้นยืนปิดเศษหญ้าออกจากแขนเสื้อสุท ก่อนหันไปมอง
 คนที่ทำเขาเจ็บตัวอย่างเคืองๆ ผู้หญิงคนนี้สูงมาก น่าจะเตี้ยกว่าเขาแค่ไม่กี่นิ้ว
 ใบหน้ารูปไข่และผิวสีน้ำผึ้งเข้ากันอย่างประหลาดกับดวงตาดำขลับ ถ้าเธอ
 ไว้มยาวแทนผมซอยสั้นเสมอดันคอ สวมกระโปรงแทนกางเกงยีนสีซีด
 แต่งหน้าทาปากเสียหน่อย เธอจะเป็นหญิงสาวที่สวยงามคนหนึ่ง

“เธอเป็นใคร เข้ามาทำอะไรในบ้านฉัน”

“มะลิชื่อมะลิค่ะ เป็นว่าที่คู่หมั้นของวิชาค่ะ” เธอยิ้มหน้าเป็น
 เกือบหลุดเสียงหัวเราะ เมื่อชายหนุ่มเบิกตากว้างอย่างตกใจ แล้วเปลี่ยนเป็น
 ซึ่งโกรธอย่างรวดเร็ว

“บ้า เธอมันสติไม่ดีชัดๆ ฉันไม่รู้จักเธอเสียหน่อย ลุงสมหมาย
 ป่านวล พร เหมียว ใครอยู่แถวนี้ มานี่เร็ว”

“มีอะไรคะคุณวี” ป้าจอมหยิ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดวิ่งมาตามเสียงเรียกของ
 ผู้เป็นนาย

“ผู้หญิงคนนี้อแอบเข้ามาในบ้านเรา ไปตามลุงสมหมายมาช่วยกันจับ
 ออกไปที” เขาพูดพลางชี้มือไปที่มัลลิกา

ป่านวลทำท่าอีกอัก ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อย

“เธอไม่ได้แอบเข้ามาหรอกค่ะ เธอเป็นแขกของคุณท่าน”

“แขกของพ่อ?” เขาพูดเหมือนละเมอ ก่อนหันไปมองมัลลิกา “เป็นไป
 ไม่ได้”

“เชื่อเถอะค่ะ มันเป็นไปแล้วจริงๆ” มัลลิกายิ้มให้ชายหนุ่ม คนที่
 อารมณ์ขึ้นง่ายอย่างนี้เธอชอบนัก เพราะเกลี้ยงแล้วสนุกดี ตอนแรกว่าจะ
 ถอนตัวแล้วเชียว แต่น่ารักแบบนี้เธอจะอดใจไหวได้ยังไง

ภายในห้องนั่งเล่น ครอบครัวอิทธินันต์กำลังนั่งสนทนากันอย่างเคร่งเครียด ปารวีนั่งฟังผู้เป็นพ่อเล่าเรื่องของท่านอย่างสงบ เขาแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้กำลังฝัน แต่ทำไมเรื่องที่ท่านเล่าถึงได้ดูคล้ายละครหลังข่าวนัก พ่อเขากับพ่อของแม่แม่วางวนบนต้นมะม่วงเป็นเพื่อนรักกัน รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ เพราะพ่อแม่เป็นเพื่อนกัน หลังจากปู่กับย่าของเขาเสียชีวิต ครอบครัวกำหนดยศก็รับท่านไปอุปการะ ส่งเสียให้เล่าเรียนจนได้เป็นผู้พิพากษา เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณ และเพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนยังยืนตลอดไป ทั้งสองจึงสัญญากันว่าจะให้ลูกชายกับลูกสาวแต่งงานกัน

หลายปีที่ผ่านมาท่านนายศไม่เคยทวงถามถึงสัญญา จนท่านเองก็ลืมคำมั่นที่เคยให้ไว้แก่เพื่อนรักไปแล้ว แต่จู่ๆ ท่านนายศก็พาลูกสาวมาดูตัว ท่านไม่ยอมถามคำถามกับเพื่อน จึงขอร้องให้เขาช่วยรับหญิงสาวไว้พิจารณา ถ้าเสียใจขอเข้ากันได้ค่อยว่ากันอีกที แต่ถ้าเข้ากันไม่ได้จริงๆ ท่านจะพูดกับเพื่อนรักเอง

ปารวีพามาถึงตรงนี้ก็ถอนหายใจยาว เขาอุตส่าห์รักษาชีวิตโสตามาสิบปี ไม่เคยคบหากับหญิงสาวคนใดเป็นพิเศษ เพราะไม่ยอมมีครอบครัวก่อนอายุสามสิบห้า แต่จู่ๆ กลับมีคู่หมั้นคู่หมายโผล่มาทวงสัญญาแต่งงานอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ถึงเขาจะเป็นคนเยือกเย็น แต่มาเจอเรื่องแบบนี้เข้า เขาก็รับไม่ไหวเหมือนกัน

ผู้พิพากษาหนุ่มหวนนึกถึงคู่หมายของตัวเอง ความจริงเรื่องหน้าตาหล่อร่อก็ดูสวยดี แต่ท่าทางเหมือนม้าติดกะโหลกนี้สิเขาจับไม่ได้จริงๆ ภรรยาของเขาต้องเรียบร้อย พูดจาไพเราะอ่อนหวาน กิริยามารยาทงดงาม ไม่ใช่ผู้หญิงล้นๆ ที่ทำให้เขาเจ็บตัวตั้งแต่แรกเห็น ถ้าต้องอยู่กับหล่อร่อกทุกวัน อายุเขาคงไม่ยืนยาวแน่

“พ่อขอร้อง ทำเพื่อพ่อสักครั้งนะตาวิ” ท่านประพจน์จับเรื่องเล่าด้วยคำขอร้องที่ทำให้เขาลำบากใจ

“พ่อครับ” ปารวีสบตาบิดา “ผมเป็นคนนะครับ ไม่ใช่สิ่งของที่พ่อจะเอาไปใช้ทดแทนบุญคุณใคร ผมจะไม่ยอมแต่งงานเพราะเหตุผลฟิสิกแบบนี้เด็ดขาด”

“ใช่แล้วลูกรัก แม่ก็ไม่ยอมเหมือนกัน สะไ้ของอิทรินันต์ต้องเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมทั้งกิริยามารยาทและชาติตระกูล ไม่ใช่ผู้หญิงกะเลาะกะล่ำแบบลูกสาวกำนันบ้านนอก” คุณหญิงเพียงแซสับสนุนลูกชายอย่างชิงชัง ก่อนหันไปมองสามีตน เมื่อเขาเอ่ยคัดค้านด้วยท่าที่ขุ่นเคือง

“คุณก็พูดเกินไป เป็นคนบ้านนอกแล้วผิดตรงไหน ผมกับกำนันยศเป็นคนบ้านเดียวกัน ถ้าเขาบ้านนอก ผมก็บ้านนอกเหมือนกัน ทำไมคุณถึงยอมรับผมได้”

“มันเหมือนกันที่ไหนคะ คุณพี่เป็นผู้พิพากษานะคะ ส่วนเด็กนั้นจบป. ๖ หรือเปล่ายังไม่รู้เลย”

“อ้อ...ถ้าผมไม่ใช่ผู้พิพากษา คุณคงไม่แลผมใช่ไหม”

“เอ๊ะคุณพี่ มันใช้เวลามาพูดเรื่องนี้ไหมคะ” คุณหญิงเพียงแซชักโมโห

“พอเถอะครับ อย่าเพิ่งทะเลาะกันเลย มาแก้ปัญหของผวก่อนดีกว่า” ปารวีรีบเข้ามาหยา้ก๊ก บิดาหันมามองเขา ก่อนยื่นคำขาดอย่างน้อยใจ

“ไม่รู้ละ ถ้าแกไม่ช่วยพ่อ ก็ไม่ต้องมาพูดกันอีก”

“คุณพี่! ทำไมพูดกับลูกแบบนี้คะ” คุณหญิงเพียงแซแผดเสียงใส่สามี ก่อนจะเบิกตาอย่างตกใจ เมื่อเห็นสามียกมือกุมหน้าอกพลาวงร้องอย่างเจ็บปวด

“คุณพี่เป็นอะไรคะ” นางรีบเข้าไปประคองด้วยความเป็นห่วง

“เจ็บหน้าอก” ท่านประพจน์ตอบด้วยสีหน้าเหยเก เขาป่วยเป็นโรคหัวใจจนต้องเกษียณอายุราชการก่อนกำหนด ทุกครั้งที่มีเรื่องสะเทือนใจเขาจะอาการกำเริบเสมอ

“ผมจะไปหยิบนานะครับ” ปารวีลุกขึ้นยืนอย่างร้อนใจ แต่บิดาโบกมือห้ามไว้

“ไม่ต้อง พ่อไม่กิน พ่อไม่อยากอยู่แล้ว มีลูกไม่ได้ตั้งใจ ตายเสียดีกว่า”

“พ่อครับ” ปารวีทรุดตัวลงตรงหน้าบิดา จับมือท่านมากุมไว้ “ไม่ใช่ ผมไม่อยากช่วยนะครับ แต่การแต่งงานมันต้องมีความรัก พ่ออยากให้ผมอยู่กับคนที่ไม่ได้รักไปตลอดชีวิตเหรอครับ”

“พ่อไม่ได้ให้แกแต่งงานตอนนี้เสียหน่อย พ่อแค่อยากให้แกลองศึกษาใจกับหนูมะลิไปก่อน ถ้าเข้ากันไม่ได้จริงๆ ค่อยว่ากันอีกที พ่อจะไม่คัดค้านแกเลย”

ปารวีหันไปมองมารดา พอเห็นท่านนั่งเงียบก็ถอนหายใจเฮือก กองหนูคนสำคัญยังไม่กล้าพูด แล้วเขาจะปฏิเสธได้อย่างไร

“ตกลงตามนั้นะ” ท่านประพจน์รีบรวบรัดตัดความ รอยยิ้มพอใจเคลื่อนไหวบนหน้า อาการเจ็บหน้าอกหายเป็นปลิดทิ้ง

“ครับพ่อ” ชายหนุ่มรับคำอย่างจำใจ โดยไม่รู้ว่าคคนที่รออยู่หน้าห้องล่วงรู้ถึงความลำบากใจของเขาเรียบร้อยแล้ว

มัลลิกาหันไปสบตาบิดา ความจริงเธอไม่ได้ตั้งใจมาแอบฟัง แต่เพราะรอนานจนเบื่อ จึงชวนบิดามารอฟังข่าวที่หน้าห้องนั่งเล่น ไม่นึกว่าประตูห้องที่ปิดไม่สนิทจะทำให้เธอล่วงรู้ความคิดของพวกเขาอย่างหมดเปลือก

“พ่อไม่น่าพาเอ็งมาที่นี่เลยมะลิ ฝ่ายชายเขารังเกียจเราขนาดนี้ เราจะทำยังไงกันดี กลับบ้านเราดีกว่าไหม” ท่านนยศเอ่ยอย่างรู้สึกผิด

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวเฝ้าปากอย่างมีทูลี ไม่รักไม่ชอบบอกกันดีๆ เธอก็พอเข้าใจ แต่มาตั้งข้อเดียดฉันท์กันเพราะเธอเป็นคนบ้านนอกแบบนี้ เธอยอมรับไม่ได้จริงๆ

“ไม่เหวอ” ท่านนยศเลิกคิ้ว

“ค่ะ หนูจะพิสูจน์ให้พวกผู้ดีพวกนั้นรู้ว่าลูกสาวก้านนยศเหมาะสมจะเป็นสะใภ้อิทธินันต์” มัลลิกาประกาศอย่างหนักแน่น ดูถูกกันชนาดนี้ ถ้าไม่เอาคืนให้สาสม อย่างมาเรียกเธอว่าลูกสาวก้านนยศ

“เอาอย่างนั้นหรือ”

“เอาอย่างนั้นแหละค่ะ” เธอยกคิ้วพร้อมกับยิ้มเจ้าเล่ห์

“มันต้องอย่างนี้สิลูกพ่อ” ก้านนยศยกนิ้วโป้งให้ลูกสาวแล้วหันไปมองประตู “พร้อมจะลุยกันหรือยัง”

“พร้อมมาตั้งนานแล้วค่ะ”

ก้านนยศหัวเราะเสียงดังอย่างถูกใจ ก่อนผลักประตูเดินอาดๆ เข้าไปในห้องนั่งเล่น โดยมีลูกสาวเดินตามมาติดๆ ด้วยท่าทางไม่ต่างกัน สายตาทุกคู่หันขวับมามองพวกเขา หนึ่งคู่ประหลาดใจ อีกสองคู่ฉวยแววตาหนี ทว่าเสื่อสาวกับสิงห์เฒ่าจากเมืองสุพรรณหาได้ใส่ใจไม่ ทั้งสองเดินไปนั่งบนเก้าอี้ว่างโดยไม่รอให้ใครเชิญ ก่อนผู้เป็นพ่อจะเอ่ยถามด้วยท่าที่เบือนหน้า

“ตกลงกันเสร็จหรือยังไอ้พจน์ ข้าชี้เกียจรอแล้ว”

“ไม่มีมารยาท คนเขาคูยกันอยู่ไม่เห็นหรือไง” คุณหญิงเพียงแซ่ต่อว่าเสียงแหลม

“คุณหญิง” ท่านประพจน์รีบห้ามภรรยา เพราะเกรงว่าเพื่อนรักจะโกรธ

ก้านนยศโบกมืออย่างไม่ถือสา

“ไม่เป็นไรหรอกไอ้พจน์ เราจะเป็นทองแผ่นเดียวกันอยู่แล้ว จะมีไปทำไมไ้อ้มารยงมารยาทเนี่ย จริงไหมนั่งหนู” ก้านนยศหันไปยกคิ้วกับลูกสาว

“จ๊ะพ่อ” มัลลิการิบบักหน้าสนับสนุน ก่อนถามอย่างไม่เกรงใจว่า “ตกลงคุณพ่อกับคุณแม่จะจัดงานแต่งงานให้มะลิกับวิชาเมื่อไหร่คะ”

“หน้าไม่อาย ใครเป็นแม่หล่อนยะ” คุณหญิงเพียงแซ่แทบลุกขึ้นมา

ตื่น และคงจะออกจี้วให้เธอดูแล้ว ถ้าสามีไม่ห้ามไว้เสียก่อน

“คุณหญิง ผมขอร้องนะ ให้ผมพูดเองได้ไหม”

“ค่ะคุณพี่” คุณหญิงเพียงเข้กระแทกเสียงอย่างขัดเคือง

ท่านประพจน์ลอบถอนหายใจ ก่อนหันมามีให้เธออย่างขอภัย

หญิงสาวยิ้มตอบด้วยดวงตาใสซื่อ แสร้งทำเป็นไร้เดียงสา ทั้งที่รู้
อยู่แล้วว่าเธอจะพูดอะไร

“หนูมะลิ ถ้าลุงจะให้หนูอยู่ที่นี้เพื่อศึกษาดูใจพี่เขาสักพัก ก่อนจะ
หมั้นหมายกัน หนูจะว่ายังไงจ๊ะ”

มัลลิกาหันไปมองผู้พิพากษาหนุ่ม เขานั่งหน้าตังอย่างถือตัว ไม่
แม้แต่จะขยตามองเธอด้วยซ้ำ ถ้าเขามีท่าที่เป็นมิตรกับเธอสักนิด เธอจะ
ไม่ทำแบบนี้เลย

“มะลิแล้วแต่พ่อค่ะ” เธอตอบเสียงหวานด้วยท่าทางขวยเขิน โยน
การตัดสินใจไปให้บิดาอย่างที่ลูกสาวที่ดีควรทำ

“ตกลงตามนั้นก็ได้ คนสุพรรณพูดง่ายอยู่แล้ว จริงไหมน้องหนู”
กำนันยศหันม่ายกคิ้วให้มัลลิกา หลังตอบรับข้อเสนอโดยไม่เสียเวลาคิด
สักนาที

“จ๊ะพ่อ” หญิงสาวพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะหัวเราะประสาแค้นเสียง
กบปิตา

เสียงหัวเราะของทั้งสองตึงให้ปารวีหันมามองด้วยนัยน์ตาคมกริบ
ซึ่งเธอเองก็มองตอบเขาด้วยตาวาวระยับ ทำให้ชายหนุ่มชะงักไปนิดหนึ่ง
ก่อนจะหันหน้าหนีอย่างเย็นชา